

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple, a man and a woman, are shown in profile, facing each other and about to kiss. The woman has long dark hair and is wearing large, round, sparkling earrings. The man has short dark hair and a light beard. They are both dressed in formal attire. The background is a city skyline at dusk, with the sky transitioning from a soft pink and orange to a deep blue. The city lights are visible, including a prominent bridge with orange lights in the foreground.

One weekend *in* PERTH

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NICOLE FLOCKTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PERTH'te Bir Hafta Sonu

Nicole Flockton

Kitap Hakkında

Bir Otel Odası. Bir yatak. Sonsuza kadar bir hafta sonu.

Düğünü Bennett 'Ben' Bolton'ın hayatının en mutlu günü olmalıydı, ancak şüpheleri giderek artıyor ve nişanlısını bir gelinin yapabileceği en klişe şeyi yaparken bulduğunda şüpheleri anlam kazanıyor. Tek yapmak istediği mekandan kaçmaktır ve sonra onu, en iyi arkadaşını görür. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda güvenebileceği tek kişi. Ve ona şimdi ihtiyacı vardır.

En iyi arkadaşını, sevdiğini anladığın kişiyi izlemeye gitmek Clara'nın yapması gereken en zor şeydir ama bunu yapar çünkü o Ben'dir. Belki onun evlendiğini görmek ateşini söndürecektir. Bunun yerine Ben'in ona doğru koştuğunu ve onu götürmesi için yalvardığını görür. Bir kız en iyi arkadaşının istediğini yapmaktan başka ne yapabilir ki?

Birlikte geçirdikleri zaman, ikisine de en iyi arkadaş olmanın sonsuzluğu bulmanın en iyi yolu olduğunu gösterir.

Telif Hakkı© 2025 Nicole Flockton

tarafından 1. Baskı

Kapak Tasarımı: Kiwi Kapak Tasarımı

Düzenleyen: Suç Ortakları Kitap Hizmetleri

Düzeltilen: Neon Galaksi Kitapları

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için kullanılamaz. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu kopya SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Nicole Flockton'ın önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

ISBN 13: 978-1-923191-21-1 (Ebook)

ISBN 13: 978-1-923191-23-5 (Ciltsiz)

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Sonsöz](#)

[Ayrıca Nicole Flockton](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bölüm 1

BEN BOLTON SIYAH PAPYONUNU DÜZELTTİ. ARKASINDA ONUN arkadaşları kendi aralarında sohbet ediyordu. Kardeşi Reed'in, ordudan ayrıldığından beri hiç kaybolmayan o sessiz yoğunluğuyla kendisini izlediğinin farkındaydı. Çok fazla şey görüyordu ve Ben onun tam olarak nasıl hissettiğini görmediğini umuyordu. En yakın arkadaşı Clara'ya bile bu evlilikle ilgili zihnini meşgul eden şüphelerden bahsetmemiştir. Yine de Clara'nın bilip bilmediğini merak ediyordu. Reed gibi, o da görüldüğünden daha fazlasını görüyordu. Eğer onun şüpheleri olduğunu düşünseydi, bir şeyler söylerdi, değil mi?

Belki de değildi. Fern en iyi arkadaşının bir kadın olması fikrine pek sıcak bakmıyordu. Bir keresinde, ergenlik çağındayken Clara'yla öpüşmüşlerdi. Bundan hoşlanmıştı, belki de olması gerekenden daha fazla, ama o zaman ikisi de arkadaş olarak daha iyi olacaklarına karar vermişlerdi. Arada sırada verdikleri karar konusunda kendini sorguluyordu ama sonra Clara'yı John'la birlikte gördü. Onunla ne kadar mutlu olduğunu gördü ve bir daha kendini sorgulamadı. Elbette, John'la ayrıldıklarında Fern'le birlikteydi ve kısa süre önce nişanlandıklarını duyurmuşlardı, yani elinden bir şey gelmezdi.

Şimdi buradaydı, evlenmek üzereydi ve bunun için heyecanlı ve mutlu olmak yerine tek yapmak istediği

Koş.

İçini çekti ve Reed'in onun düşüncelerini tam olarak duyabildiğini hissederek kardeşinin bakışlarından uzaklaştı.

"İyi misin, kardeşim?" Reed onun sırtına bir tokat attı.

"Evet, sadece bu gösteriyi yola çıkarmak için endişeliyim." Sesine hissetmediği bir coşku kattı.

Reed'in gözleri kısıldı ve Ben'i diğer adamlardan uzaklaştırarak süitin sessiz bir köşesine götürdü. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Çok geç değil."

Ben gözlerini devirdi. Tabii ki artık çok geçti. Düğün bir saat içinde gerçekleşecekti. Fern'i mihrapta bırakamazdı. Ailesinin bu organizasyona akıttığı onca paradan sonra olmazdı. Ama sözlerini kendine sakladı. "Evet, bunu yapmak istiyorum."

Reed içini çekti ve Ben, kardeşini hayatının geri kalanını Fern'e adamaya hazır olduğuna ikna edemediğini biliyordu.

Aman Tanrım, hayatımın geri kalanı!

Bir zamanlar bu düşünce onu korkutmamıştı ama Fern'in tüm planlama süreci boyunca nasıl bir insana dönüştüğünü görmek gözlerini açmıştı. Bunu bir düğün organize etmenin getirdiği strese bağlayabilirdi ama Fern'in davranışlarında dikkatini çeken başka bir şey daha vardı. Gözüne çarpan ama sadece bir anlık bir şey olduğuna karar verdiği şeyler.

Ya bunlar onun karakterindeki hatalar değilse?

Ya çıktıkları süre boyunca ona numara yapıyorsa?

İlişkileri fırtınalı bir ilişkiydi. Nişanlanmak için acele edecek bir tip değildi. Öte yandan, Reed ve Lauren birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ve birbirlerine deliler gibi aşıklardı ve evlenmeye hazırdılar. Belki de bu Bolton erkeklerinin bir özelliği, pişmanlık duymadan sert ve hızlı bir şekilde aşık olmak.

Yine de...

Boynunun dibinde ter birikmişti. Avuçları nemliydi ve kravatı çok sıkı geliyordu.

Her şey üzerine geliyordu ve daha fazla dayanamadı. Geniş süit, en küçük asansör gibi hissettiriyordu. "Biraz hava almam lazım," diye ağzından kaçırdı ve Reed'in yanından geçip gitti.

Ben, Reed'in çağrılarını duymazdan geldi ve kapıdan dışarı fırladı. Kardeşinin onu takip etmeyeceğine bir an bile inanmamıştı. Her zaman birbirlerini kollarlardı, özellikle de Reed ordudan ayrılıp Power Security için çalışmaya başladığından beri. Ama Reed'le konuşmak istemiyordu. Yalnız kalmak istiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Gerçekten düşünmeye, eskiden olduğu gibi yarım yamalak değil.

"Ben?" Arkasından Reed'in sesi duyuldu.

Ben durdu ve kardeşiyle yüzleşti. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Lütfen."

Reed onunla tartışacakmış gibi baktı ama sonra kısa bir süre başını salladı. "Neye ihtiyacınız varsa. Neye karar verirsen ver. Seni destekliyorum."

"Biliyorum." Ve biliyordu da. Verdiği karar ne olursa olsun, Reed'in bu konuda kendisiyle tartışması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağından hiç kuşkusu yoktu. Reed kabul etmese bile hiçbir şey söylemeyecek, Ben'e ihtiyacı olanı verecekti.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Ben bir kez daha koridorda yalnız kaldı. Hâlâ ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Tek bildiği tek ihtiyacı olan şey
-Bir şey.

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve Fern ipeksi beyaz bir bornozun içinde görüldü. Ağartılmış sarı saçları karmaşık bir şekilde toplanmıştı. Kulaklarından uzun küpeler sarkıyordu.

Onun burada ne işi vardı?

Kimin odasından çıkıyordu? Ailesinin mi? Başka birinin mi?

Fern onu görmemişti, önündeki kişiye odaklanmıştı. Ben onun kendisini tanımasını beklerken, zaten düğümlenmiş olan midesi daha da sıkılaştı.

Belki de ihtiyacı olan 'şey' buydu. Fern'i görecek, onunla konuşacak, tüm şüpheleri ortadan kalkacak ve kendini rahatlamış hissedecekti. Hayat arkadaşı için doğru kararı verdiğini hissedecekti. Reed ve Lauren'ın sahip olduğu şeye sahip olabileceğini hissedecekti.

Fern'in kıkırdaması kulaklarına ulaştı, ondan duymaya alışık olmadığı tiz bir sestti. "Kes şunu. Gidip hazırlanmam gerekiyor." Fern sesini alçaltmak için hiçbir şey yapmıyordu, sanki koridorda kimsenin olmasını beklemiyordu.

Bu, şüphelenmeyen bir gelin ya da damadın partnerini uygunsuz bir pozisyonda bulduğu o klişe anlardan biri olmayacaktı, değil mi? Öyle olmamasını diledi.

Ben bir sesin mırıltısını duydu, kadın sesi değildi ama erkek olduğu belliydi. Fern'in aksine ses tonunu alçak tutuyordu.

"Bunu neden yaptığımı anlamadığınızı biliyorum. Kendimce sebeplerim var. Babam Ben'i onaylıyor. Ona deliler gibi aşık olduğuma inanıyor. Ama benim istediğim sensin ve bu sadece bir yıl sürecek. Birlikte olmamız için bir planım var ve bugünden sonra seni görmeyi bırakmaya niyetim yok. Seni seviyorum."

Mutlu çiftten uzaklaşırken üzerine bir uyuşukluk çöktü. Yeterince şey duymuştu. Fern'in başka bir adamla öpüştüğünü duymasına gerek yoktu, sırtını saran iri kollar neler olup bittiğinin iyi bir göstergesiydi.

Bugünden sonra seni görmeyi bırakmaya niyetim yok. Seni seviyorum.

Bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılandı. Fern onunla evlenecek ve onu aldatacaktı ve bu umurunda bile değildi.

Şimdi kimdi o?

Bu adamla ne zamandır görüşüyordu?

Tüm ilişkileri bir yalan mıydı?

Daha da önemlisi, tüm bunları nasıl kaçırmıştı?

Yaptığı her şey. Son birkaç aydaki sahiplenici hareketlerinin hepsi yalandı. Fern'le birlikte olmadıkları tek zaman, işte oldukları zamandı. Bu adam birlikte çalıştığı biri miydi?

Son beş dakikanın hiçbir anlamı yoktu ama kuşkuları ve şüpheleri haklıydı. Sadece bunun Fern'e karşı hislerinin sandığı kadar güçlü olmadığını keşfettiği için olduğunu düşünmüştü. Onu aldattığı için değil.

Neden düğünü iptal etmemişti?

Ben artık düşünmek istemiyordu. Az önce gördüğü, duyduğu ve düşündüğü her şeyi unutmak istiyordu.

Merdiven boşluğuna ulaştı ve kapıya yaslandı. Fern odaya geri dönmüş olmalıydı, çünkü yoluna devam etseydi onun çıkışını görebilirdi. Ya da belki de görmüştü ama kendini ve neyin peşinde olduğunu belli etmemek için ona seslenme zahmetine katlanmamıştı.

Hazırlanması için kendisine tahsis edilen oda otelin on beşinci katındaydı ama onca merdiveni inme ihtimali onu korkutmuyordu. Fern'le arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordu.

Merdiven kapısı arkasından çarparak kapanır kapanmaz Ben kravatını çekip çıkardı. Yere düşmesine izin verdi. Sonra ceketini silkti. Tozlu gri çimento üzerinde kravatıyla birleşti. Takım elbisesinin ceketini herkesin bulması için bırakıyor olması umurunda değildi. Onu bulduklarında çoktan gitmiş olacaktı.

Ben kol düğmelerini gömleğinin kollarından çıkarıp pantolonunun cebine koyarken merdivenlerden aşağı atladı -Onlar babasınındı ve onları kaybetmek istemedi.

Her adımda, üst katlarla arasına daha da fazla mesafe koyuyordu. Tören için zamanında dönmediğinde Reed onu aramaya gelecekti. Cüzdanı ve telefonu hâlâ odadaydı. Muhtemelen en iyisi bu değildi.

Bir araba aramak ya da parasını ödemek. Şu anda, bu onun son endişesiydi. Bacakları vardı, her yere yürüyebilirdi.

Otel lobisinin kapısına ulaştığında nefes almak için bir an durdu. Hiçbir planı yoktu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği düğünü yapmayacağıydı ve bunun itibarına ne yapacağı umurunda değildi. Fern'in ailesinin düğüne bir ton para yatırmış olması da umurunda değildi. Gerçi Fern Cuma günü evlenmenin istediği fotoğrafçıyı, çiçekçiyi ve yeri bulmasını sağladığını söylemişti. Tüm bunların düğünü Cumartesi ya da Pazar günü yapmaktan daha ucuza geldiğini söylemeye gerek yok ama Ben tüm bu şeylerin fiyatlarını gördü. Daha ucuz gibi görünmüyordu.

Eğer hâlâ evlenmek istiyorsa, gerçekten sevdiği adamla evlenebilirdi. Muhtemelen yasal olmayacaktı, çünkü evlenmek için niyet beyanında bulunmaları ve evlilik cüzdanı almaları gerekiyordu. Ama bu Fern'in sorunu olacaktı. Onun sorunu değildi. Ve eğer Fern'in ailesi masrafların bir kısmını ödemesini isterse, onlara nereye gideceklerini ve kızlarının ona ne yaptığını söyleyecekti.

Fern'in ihanetini öğrendiğinden beri onu kaplayan hissizliğin yerini öfke almıştı.

Tanrım, Cuma günü evlenmek bile istememişti. Haftanın son iş gününde evlenerek insanları rahatsız etmek istememişti. İnsanların Cumartesi ya da Pazar günü evlenmelerinin bir nedeni vardı. Düğün konusunda kaybettiği bir başka tartışma da bu olmuştu. Görmezden geldiği bir başka işaret. Belli ki onun fikirleri Fern için önemli değildi.

"Kımıldayın," diye mırıldandı kendi kendine. "Artık bunların hiçbir önemi yok."

Kapıyı açarak etrafı taradı ve Reed'in lobide onu beklememesinden memnun oldu. Ben'in görmeyi beklediği bir şeydi bu.

Onun yerine, güvенеbileceğini bildiği tek kişiyi gördü. Her zaman onun yanında olan tek kişi. O kişi

bir kişi Fern nefret etti ve en okve
denendi hayatından çıkarmaya çalışıyordu.
"Clara!"

Bölüm 2

BU BİR HATA.

Çok büyüktü ama burada, Ben'in evlenmek üzere olduğu otelin lobisinde duruyordu.

Burada olmamalıydı. En iyi arkadaşının tahammül edemediği biriyle evlenmesini izlemekten iyi bir şey çıkmazdı. Aynı zamanda kalbinin kırılmasından bahsetmiyorum bile.

Yine de, bunun olduğunu görmek için orada olması gerekiyordu. Hiç umut olmadığını bilmek için. En iyi arkadaşına gerçekten neler hissettiğini söyleme şansı artık yoktu. Bir noktada, Fern'den önce, Ben'in de aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etmişti ama hiçbir şey olmayınca duygularını bastırıp kendi ilişkisinin peşine düşmüştü ve bu ilişki felaketle sonuçlanmıştı. Ben'e bundan hiç bahsetmemişti.

Kaderlerinde arkadaştan öte bir şey olamayacaklarını kabul etti.

"Clara!"

Bekle? Bu Ben'in sesine mi benziyordu?

Düşünceleri onu çağırmış mıydı?

Hayır, onu ortaya çıkarmamıştı. Adam oradaydı, ona doğru yürüyordu. Saçları sanki parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibi dağınıktı. Gömleğinin kolları yukarı doğru itilmişti ve üst düğmesi açıktı. Takım elbisesinin ceketi

hiçbir yerde görünmüyordu. Ama dağınık görünmekten öte, sıkıntılı görünüyordu.

"Ben?" Ona doğru koştu, en iyi arkadaşını yatıştırmaya yönelik doğal içgüdüğü otomatikti. Son birkaç aydır görmezden gelmeye çalıştığı bir şeydi bu ama şu anda yapamıyordu.

"Çıkarın beni buradan."

"Ne? Düşün bir-"

"Beni buradan çıkarın," diye tekrarladı, talebindeki aciliyet açıktı.

Onda ciddi bir sorun vardı. Clara bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ya da kaçma ihtiyacının nedenini, ama roller tersine dönseydi onun kendisi için yapacağını bildiği şeyi yapacaktı - onu oradan çıkaracaktı.

"Tamam. Sokağın aşağısına park ettim." Clara Ben'i takip eden biri olup olmadığını anlamak için lobiye baktı ama etrafta dolaşan insanlardan hiçbirini tanımıyordu.

Ben onun dirseğini kavradı ve birlikte aceleyle otelden çıkıp caddeye doğru ilerlediler. Aklından milyonlarca soru geçiyordu ve bunları sormamak için dudaklarını ısırırdı.

Reed, Ben'in çıldırdığını biliyor muydu? Eğer öyleyse, neden kardeşinin yanında değildi?

Daha fazla soru vardı ve cevapların ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Şu anda Ben'in onun Clara, arkadaşı olmasına ihtiyacı vardı ve o da öyle olacaktı.

Arabasına ulaştılar ve arabanın kilidini açtı, binmeden önce bir kez daha etrafı taradı. Yine de kimse Ben'i aramak için otelden dışarı fırlamadı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

"Neresi olursa. Umurumda değil. Sadece beni buradan uzaklaştır." "Tamam." Yolu kontrol eden ve güvenli olduğunu gören Clara

arabadan indi ve hafta sonu için rezervasyon yaptırdığı otele doğru yola koyuldu. Şehirden otuz dakika uzaklıkta mükemmel bir kasaba evinde yaşadığı düşünülürse, bu gerekli olmayan bir hoşgörüydü, ama buna ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Beş dakika sonra yeraltı otoparkına girdiler. Ben tek kelime etmemişti ve kız da onunla sohbet etmeye çalışmamıştı.

Park ettiklerinde "Neden buradayız?" diye sordu.

"Bir oda ayırttım. Karar verdim..." Omuz silkti. "Neden olduğu önemli değil. Hadi, gidelim."

Ben'in cevap vermesini beklemeden arabadan indi ve arka koltuktan fırlattığı ışıltılı el çantasını aldı.

Kendi katına çıkan asansör yolculuğu boyunca gözünü Ben'den ayırmadı. Ona neler olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için izledi. Otel lobisinde ela gözlerinde gördüğü öfke gitmişti. Onun yerine, arkadaşında daha önce hiç görmediği bir boşluğa bürünmüştü. Sanki tüm duygularını kapatmış gibiydi.

Ne halt oldu? Fern onu
üzmüş müydü?

Clara zihinsel olarak alay etti; Ben'in müstakbel eşiyle her şey mümkündü. İlk başta iyi görünüyordu ama Ben yüzüğü taktıktan sonra Fern soğuk ve sahiplenici bir tavır takındı ve aralarındaki ilişkinin platonik olduğuna inanmayarak Ben'le aralarını açmak için mümkün olan her şeyi yaptı.

Ben, Fern'le sonsuza dek birlikte olmaya karar verdiği andan itibaren kesinlikle platonik bir ilişki yaşamıştı ama Ben, Fern'le evleneceklerini söylediğinde Clara'nın kalbi yavaş yavaş kırıldı.

Kapılar kayarak açıldı ve Ben'e karşı olan hislerini ait oldukları yere, zihninin gerisine itti. Onunla arkadaş olmasına ihtiyacı vardı ve o da öyle olacaktı.

"İşte geldik," dedi odasının kapısını açarken. Odanın özel bir yanı yoktu. Diğer otel odalarına benziyordu ama odanın ortasındaki büyük kral yatağın ve giysilerinin beyaz yatak örtüsünün üzerine dağılmış olduğunun farkındaydı.

Odasına gelen Ben'den başkası olsaydı, her şeyi kaldırmak için acele ederdi, tam olarak yapmasını istediği şey bu olsa bile. Eğer yapsaydı , o bilirdi.

Bir şeyler dönüyordu çünkü onun evine birçok kez gitmişti ve her yerde eşyaları vardı. Düzenli olmak onun tercih ettiği bir özellik değildi ama istifçi ya da sürekli bir dağınıklık içinde yaşayan biri de değildi.

Tanrım, Ben'in onun için her zaman olduğu gibi bir arkadaş olmasına ihtiyacı varken, hayatını nasıl yaşadığını ve evinin ne kadar temiz olduğunu düşünerek ne yapıyordu?

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, elindeki tutamağı televizyonun üzerinde durduğu üniteye dikkatlice yerleştirirken.

"Onu yatağın üzerine atmak istedin, değil mi?" Ben alaycı bir gülümsemeyle söyledi.

"Belki," diye omuz silkti, ama içten içe onu bu kadar iyi tanıdığı, alışkanlıklarının neler olduğunu bildiği için heyecanlanmıştı. "Şu içkiye ne dersiniz? Bira, şarap, köpüklü şarap ve tabii ki her zamanki gibi içkilerimiz var, hepsi de küçük şişelerde."

"Tanrım, Clarabelle, her şey mahvoldu." Ben yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

İçkiyle ilgili her türlü düşünce unutuldu. Ben'in umutsuzluğu ona ulaştı ve kalbinin sıkışmasına neden oldu. Korkunç bir şey olmuş olmalıydı ve bu Fern'le ilgiliydi ve Ben'in kalbi kırılmıştı.

Yatağa onun yanına oturdu, bir an tereddüt ettikten sonra kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Özür dilerim, Bento. Ne oldu? Senin için kimi gömmek zorundayım?"

Ben kıs kıs güldü. "Hiçbir cesedin gömülmesine gerek yok, belki benimki hariç, evlenmem gereken saatten bir saat önce çekip gittiğimi düşünürsek."

"Eminim iyi bir nedenin vardır. Fern'i seviyorsun." Bu üç kelimeyi söylerken Clara neredeyse kusacaktı. Fern, Ben'in ona gösterdiği sevgiyi asla hak etmemişti. Fern'in onu Ben'in hayatından silmek için başlattığı kampanya düşünüldüğünde, Ben'in hâlâ onunla konuşuyor olması inanılmazdı.

"Mesele de bu, anladığımı sanmıyorum."

Clara arkasına yaslandı ve Ben'e baktı, bakışları onunkilerle buluştu. Gözlerinde hiç tereddüt yoktu. Ben'in onu sevmediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

söylediği kelimeleri anlamaya çalışıyordu. Birkaç dakika önce gözlerinde gördüğü uyuşukluktan eser kalmamıştı. Her zamanki gibi görünüyordu. Kendinden emin ve kontrollüydü.

"Anlamıyorum," dedi.

Ben ona Fern'e karşı hislerinin değiştiğine dair hiçbir işaret vermemişti. Kuşkusuz, son birkaç aydır ara sıra uzakta kalmıştı çünkü Güvenlik Uzmanı olarak yaptığı iş gereği, şirketin sahibi olduğu eyaletin kuzeyindeki birkaç madeni ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Clara bu geziler için minnettardı çünkü Ben'e karşı olan duygularının derinliğini fark ettiğinde, bunları sindirmek için biraz alana ihtiyacı vardı.

Ben yataktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Onun kaybını ruhunun derinliklerinde hissetti ama bunu bastırdı. Ben'in ihtiyacı olan son şey onun bu kadar yapışkan olmasıydı. Onun arkadaşı olmasına ihtiyacı vardı.

Daha fazlası değil.

Yine de ayağa kalkıp kollarını ona dolamak ve yanağını sırtına yaslamak istedi. Onu rahatlatmak istiyordu çünkü canının yandığı ve gerçekten istemediği şeyler söylediği açıktı.

"Fern beni aldatıyor." Sözcükler o kadar gerçekçi söylenmişti ki. Duygu yoktu. Öfke yoktu.

Neden kızgın değildi? Yoksa bu sakinlik bir paravana mıydı ve öfkesi yüzeyin altında kaynayıp patlamayı mı bekliyordu?

Öfke içinde dönüp duruyordu. Fern bunu Ben'e nasıl yapabilmişti? Tanıdığı en sadık insandı ve onları birlikte görmek ne kadar acı verse de, Ben her zaman aşık olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden onun adına mutlu olmuştu.

Birbirlerini çok kısa bir süredir tanımalarına rağmen Fern'e evlenme teklif etmişti.

Hareketsiz oturmak artık imkânsızdı. Ona ihtiyacı vardı. Ne düşünürse düşünsün, bunun kendi hatası olmadığını bilmeliydi. Fern'i onu aldatmaya o zorlamamıştı. Clara uzakta olabilirdi ve geri döndüğünde onlara yakın olmamaya çalışmıştı ama Ben'le konuşmuşlardı. Bir kez bile

sorun yaşadıklarını söyledi. Ya da kavga ettiler, bu da Fern'in Ben'den başka biriyle teselli arayarak saldırganlaşmasına yol açabilir.

Birkaç saniye önce yapmak istediği şeyi yaptı. Yanağını Ben'in sırtına yasladı ve ona sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim. Bunu hak etmiyorsun." Şimdi otelin lobisinde bulunmasının nedeni daha iyi anlaşılıyordu. "Sanırım yeni öğrendin ve bu yüzden her şeyden uzaklaşmak istedin."

Ben'in sıcacık elleri, kızın ellerinin üzerinde, ince belli karnına yaslandığı yerde durdu. "Evet ve hayır."

Ben'i tanıdığı onca zaman boyunca onun gizemli biri olduğunu hiç bilmemişti. "Tamam, en baştan başlamalısın. Ve sanırım bununla başa çıkmak için alkole ihtiyacımız var."

"İçkinin bu durum için en iyi şey olduğundan emin değilim."

Ben'in bir şeye ihtiyacı olmayabilirdi ama onun ihtiyacı olacağına dair bir his vardı. "Hazırda bekletmek daha iyi." Clara onu bırakmadan önce son bir kez sıktı ve küçük buzdolabına gidip küçük bir şişe beyaz şarap çıkardı. Kapağını açarak birazını yuttu ve şarabın ekşiliği karşısında yüzünü buruşturdu. Otel şarabı en iyi kalite değildi ama bir tutam iş görüyordu. "Pekâlâ, her şeyi açıkla."

Ben'in hikâyesini anlatmasını beklerken klimanın uğultusu sessizliği dolduruyordu. Ben sessiz kaldıkça daha da endişeleniyordu. Belki de onunla konuşmak, Fern'in ne yaptığını anlatmak istemiyordu. Arkadaşlıkları değişmişti de o mu fark etmemişti?

Mümkündü ama Ben'in otelde sanki bir can simidiymiş gibi ona doğru koşması bu düşünceyi boşa çıkardı.

Sanki sonunda kararını vermiş gibi Ben, kadının yatağa uzandığı yere geldi ve elindeki şarap şişesini kaptı. İçindekileri bitirdiğinde tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "Siktir, bu iğrenç."

"Biliyorum, ama mini buzdolabında 'en üst raf' olmasını bekleyemezsiniz."

"Sanırım." İç geçirdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Her şey çok boktan."

Hiçbir şey Clara'yı arkadaşını bu kadar üzgün görmek kadar incitemezdi. Fern'i sevdiğinden emin olmadığını söylese de, Clara onun kalbinin kırık olduğuna inanıyordu. "Eminim düzeltilebilir."

Gerçi törenden bir saat önce nişanlısının kendisini aldattığını öğrenseydi, o da kaçardı.

Şimdiye kadar Ben'in yokluğu fark edilmiş olmalıydı. Reed'in çılgınca kardeşini aramamasına imkân yoktu. Cep telefonunun zil sesinin boğuk sesi küçük el çantasından geldi. Yanında oturan Ben, sanki arayanın onu arayan biri olduğunu biliyormuş gibi kaskatı kesildi. "Açmamı ister misin?" diye sordu usulca.

"Muhtemelen en iyisi bu."

Zil sesi kesilince Clara çantasından telefonunu çıkardı. Arayanın Reed olduğunu görebiliyordu. Görünüşe göre onunla ilgili düşünceleri onu aklına getirmişti. "Arayan Reed'di."

"Seni aramasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." "Onu geri aramamı ister misin?"

"Hayır demek istiyorum ama kardeşimi endişelendirmek istemiyorum." Clara olabilir anlamak onun endişe. Hayır. Kimse nişanlısının düşündüğü kişi olmadığını kabul etmek istemedi. Bırakın ailesini. Ama o Reed'in olur anlamak ve olmazdı. döküm dışarı herhangi bir yargılama. Reed gerçeği öğrendiğinde, Ben'in bunu öğrendiğine memnun olacaktı. "Eminim çoktan endişelenmiştir."

seni bulamaz."

"Özellikle de cüzdanım ve telefonum hâlâ hazırlandığım odada olduğu için," dedi Ben küçük bir gülümsemeyle.

"Tamam, o zaman ona iyi olduğunu söylemeliyiz." Clara telefonunu açtı ve Reed'i aradı. Neredeyse açtı

Hemen.

"Clara! Onu yakaladınız mı?" Bolton'ları tanıdığından beri ilk kez Reed'in sesi yıpranmış gibiydi, normalde soğukkanlı olan eski askerin karakterine hiç uymuyordu.

"İstiyorum."

"Çok şükür," dedi Reed. "Geri gelecek mi?"

Clara Ben'e baktı ve Reed'in sorusunu duyduğu belli olan Ben başını salladı. "Hayır."

"Tamam, onunla konuşabilir miyim?"

Ben başını salladı ve normalde arkadaşının isteklerine kulak verirdi ama bu sefer öyle olmadı. Telefonu uzattı. "Bir şey söylemen gerekiyor."

Gözleri kızgınlıkla kısıldı ve Clara onu çenesinden yakaladı. İşte oradaydı, içinde gizleniyor olması gerektiğini bildiği öfke.

Geçmiş deneyimlerinden Ben'in ona uzun süre kızgın kalmayacağını biliyordu. Telefonu Ben'in yüzüne doğru salladı ve birkaç saniye sonra Ben telefonu ondan kaptı. "Ben iyiyim. Clara'nın otelindeyim. Düğün iptal oldu. Her şeyi sonra açıklayacağım." Aramayı sonlandırdı ve telefonu yatağın üzerine fırlatarak ona ters ters baktı. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır, mutlu değilim. Neden mutlu olayım ki? En iyi arkadaşım heyecan duyduğu geleceğin gözlerinin önünde parçalandığını öğrendi. Bu konuda nasıl mutlu olabilirim?"

Bölüm 3

CLARA'YA KIZMAK HIÇBİR ŞEYİ DÜZELTMEYECEKTİ. O yanlış kişiye kızgın olmak. Clara'nın telefonu yanı başında tiz bir sesle çaldı ve tekrar kimin aradığını anlamak için ekrana bakmasına gerek kalmadı. Reed'in verdiği yanıttan memnun olmasına imkân yoktu ve düğünü terk etmesinin sonuçlarıyla kardeşini baş başa bırakıyordu ama geri dönüp Fern'in yüzüne bakarak bir şey söylememesine imkân yoktu.

"Hey Reed."

Clara'nın telefonu açması onu şaşırtmamıştı ve Reed de bunu biliyor olmalıydı ki tekrar aradı. Muhtemelen cevap aramaya çalışıyordu. Clara'nın sahip olmadığı yanıtlar çünkü ona tüm hikâyeyi anlatmamıştı. Konuşmalarını yarım yamalak dinledi.

"Tamam, ona haber veririm. Ve teşekkürler, bunu takdir edeceğimi biliyorum. Ona göz kulak olacağım. Söz veriyorum. Güle güle."

Ben başını kaldırıp ona baktı, öfkesi biraz yatışmıştı.

"Teşekkürler."

Clara başını salladı. "Reed her şeyi halledeceğini söyledi. Ayrıca seni yüzde yüz desteklediğini ve iyi bir nedenin olmasaydı ayrılmayacağını bildiğini söyledi. Senden tek istediği ara sıra onu kontrol etmen ve iyi olduğunu ona bildirmen."

Yaptıklarının tüm tepkisini Reed'in çekmesi adil değildi ama şu anda umurunda değildi, bu hissetmesi korkunç bir şeydi ama elinde değildi.

Fern haberi duyduğunda nasıl tepki verecekti? Gerçi olması gereken yerde olmadığı için bir şeylerin ters gittiğini zaten sezmiş olabilirdi.

Vicdan azabı çeker miydi?

İki yüzlülüğünü öğrendiğini anlayacak mıydı?

Perişan bir gelin gibi mi davranacaktı? Fern'i tanıyorsam, böyle davranırdı. Ben'in evi terk etmesinin sebebinin kendisi olduğunu kimsenin bilmesini istemezdi. Ona yanlış yapanın Ben olduğunu göstermek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bir bakıma öyle olduğunu düşünüyordu ama aldatan o değildi.

Bir başka öfke dalgasını daha kucakladı. Ne kadar çok kabullenirse o kadar çok akmasına izin verebilir ve sonra etrafındaki her şeyin dağılma şekliyle başa çıkabilirdi. Yarım kalp atışı boyunca Clara'nın telefonunu kapmak ve nasıl tepki verdiğini öğrenmek için kardeşini geri aramak istedi ama öfkesine rağmen bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

"Ben, konuş benimle. Bana gerçekte neler olduğunu anlat. Kızgın olduğunu görebiliyorum. Seni suçlamıyorum, nişanlımın beni aldattığını öğrenseydim ben de aynı şeyi yapardım."

Ben ayağa fırladı ve küçük odanın içinde volta atmaya başladı. "Umurunda değildi. 'Babam beni onayladı' diye düğüne devam edecekti. Beni sevmiyordu. Seviştiği adamı seviyordu."

"Oh Bento, çok üzgünüm."

Döndü, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Senin lanet merhametini istemiyorum, Clara!"

Clara ondan bir adım geri çekildi, gözleri şok ve... korkuyla açılmıştı.

Kahretsin, bu onun hatası değil ve onu korkutuyorum. Kızgın olmak hiçbir şeyi çözmez.

Aynen böyle, düşmanlığı söndü ve yerini pişmanlık aldı. Ona yardım eden tek kişi için duyduğu pişmanlık. Clara onun en iyi arkadaşıydı. Fern'in onu aldatması onun suçu değildi. "Clarabelle. Kahretsin," diye mırıldandı ve omuzlarını silktilti. "Sana bağırırmamalıydım. Özür dilerim."

Büyük bir rahatlamayla, güzel mavi gözlerini gölgeleyen korku ifadesi kayboldu. "Seni hiç bu kadar kızgın görmemiştim," diye fısıldadı. "Ama kalbin kırılıyor, bu yüzden neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum."

Clara'nın ses tonunda, göğsünün tam ortasına çarpan bir hüznün vardı. Clara'yı üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Ama öfkesi onun düşündüğü nedenden kaynaklanmıyordu. Otel odasının ortasında dururken, kırık bir kalpten çok, bu kadar saf olduğu için kendisine kızgın olduğunu fark etti.

Çok uzun zamandır aklının bir köşesinde duran şeyle yüzleşme vakti gelmişti. İşler bu kadar kontrolden çıkmadan önce harekete geçmesi gereken bir şeydi bu.

"Kalbim kırık değil."

Clara'nın ağzı açık kaldı. "Kalbim kırık değil de ne demek? Fern seni sevmediği halde seninle evleniyordu."

"Hepsi doğru ve daha önce onu sevdiğimi düşünmediğimi söylemiştim."

"Ne zaman?" Sanki onu otel lobisinden kurtardığından beri konuştukları her şeyi hatırlıyormuş gibi kaşları çatıldı. Bir saniye sonra kaşları çatıldı. "Oh, konuştunuz. Seni o zaman da anlamamıştım, hâlâ da anlamıyorum."

Oda, diğer otelde olduğu gibi değil ama daha çok, ruhunu Clara'ya açtığında hareket edebileceği ve nefes alabileceği açık bir alana ihtiyaç duyduğu şekilde etrafına kapandı. "Hadi buradan çıkalım."

Arkadaşı olduğu için onu sorgulamadı. "Tabii, üstümü değiştireyim."

Onu lobide gördüğünden beri ilk kez giydiği şey dikkatini çekmişti. Elbisesi açık yeşildi ve boynunun uzunluğunu vurgulayan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış açık kahverengi saçlarını tamamlıyordu. Elbise sade ama zarifti ve onu tüm doğru yerlerinden sarıyor ve dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Sessiz otel ışığında parıldayan ayakkabılar giymişti.

Clara muhteşem görünüyordu ve arzu Ben'in içine dolup onu ısıttı. Ben onu kontrol etmek için savaştı. Geçmişte pek çok kez yaptığı gibi onu bastırmak için savaştı. Şimdi böyle hissetmenin zamanı değildi, özellikle de daha birkaç saat önce başka bir kadınla evlenmeyi planladığından beri.

Bu ne anlama geliyor?

Bu Fern'e gerçekten aşık olmadığı anlamına mı geliyordu? Papyonu onu boğmaya başladığında durumun böyle olduğunu düşünmeye başlamış ve belki de Fern'le evlenmek istemediğini fark etmişti. Çekingen davranmış olabilirdi ama şimdi Clara'ya verdiği tepkiden durumun böyle olmadığını anlıyordu. Bir bakıma, Fern ve sevgilisine rastladığı için minnettar olmalıydı. Onlar olmasaydı, bir kadının önünde durmuş, içten olduğunu sandığı ama aslında hiç de öyle olmayan yeminler ediyor olacaktı.

Fern'i görmeseydi ve biraz hava almak için lobiye inseydi ne olurdu?

Asla bilemezdi. Hayat senin yerine karar vermenin bir yolunu bulmuştu.

"Ben, iyi misin?"

Clara'nın sorusu onu iç gözleminden geri çekti. O düşüncelere dalmışken Clara üzerini değiştirmiş ve uzun bacaklarının uzunluğunu belli eden krem rengi keten bir pantolon giymişti. Pantolonunun bel bandının hemen üzerinde duran açık mavi bir üst giymişti ve kollarını kaldırırsa teninin bir şeridini görebilecekti.

Bunu yapması için ne yapması gerekiyordu?

Başını iki yana salladı. Clara'nın bir arkadaştan daha fazlası olduğuna dair düşünceleri kafasından atması gerekiyordu. Bir günde iki ilişkisini birden mahvetmek istemiyordu.

"İyi değilsin. Neyin var?" Clara bir anda yanındaydı, eli kolunun üzerindeydi. Bu basit bir jestti ve Clara'nın teni bu dokunuşla yandı, vücudundan aktı ve yapmaması gerektiği halde daha fazlasını istedi.

"Özür dilerim. Ben iyiyim, sadece kafamı boşaltıyordum. Buradan çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu, ses tonuna kaygısız bir tavır katmaya çalışarak.

Clara onu inceledi ve Clara'nın onun dış görünüşünü görebildiğinden emindi ama yeterince uzun süredir arkadaşlıklar ve Clara onun sınırlarını aşmak istese bile Clara'nın bu sınırlara saygı duyacağını biliyordu.

"Tamam, belki biraz hava almak sana iyi gelir," diye mırıldandıktan sonra arkasını dönüp telefonunu ve oda anahtarını aldı. Adamın ayaklarına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bu ayakkabılarla fazla yürüyebilecek misin?"

Fern'in düğünde giymesi için ısrar ettiği süslü, sivri burunlu, siyah rugan ayakkabıların içinde ayak parmaklarını oynattı. "Sanırım öğreneceğiz. En kötü ihtimalle yürüyüşümüz sırasında bir çift spor ayakkabı alırım." Ben alışkanlıkla pantolonunun ceplerini yoklayarak telefonunun ve cüzdanının orada olup olmadığını kontrol etti ama ceplerinin boş olduğunu gördü. Yarım saniyeliğine onları otel odasında bıraktığını unutmuştu. "Kahretsin, eşyalarımı otelde bıraktığımı unutmuşum."

Bariz olanı ifade etmenin yolu.

"Sorun değil. İhtiyacın olursa sana bir çift zincir mağaza spor ayakkabısı bulabilirim," dedi göz kırparak.

Ben inledi. "Bu hiç komik değil. Topuklarımda hâlâ on beş yaşındayken bana aldırдың o ayakkabıların izleri var."

Clara güldü. "Yirmi dakika. Senin sahip olduğun o koşucuların sahip olması için gereken tek şey buydu-çünkü onlar öyle idiler ki

Topuklarını paramparça etmek için ucuz. Ve ben seni hiçbir şeye ikna etmedim. Sadece ne kadar harika olacaklarını ve okuldaki herkesin onları nasıl kıskanacağını anlattığında onları alman gerektiğini kabul ettim. On dolarlık ayakkabı almanın sana nasıl yarayacağını göstereceklerini biliyordum."

İhtiyacı olan şey buydu. Birlikte gülebileceği biri. Fern'le ilişkisinin başlangıcında onunla birlikte gülmüştü ama sonra aralarında bir şeyler değişmişti. O zaman mı diğer adamla görüşmeye başlamıştı?

Kesin şunu! Fern'e asla geri dönmeyeceğim, bu yüzden olayların ne zaman ve nasıl olduğunu düşünmenin bir anlamı yok.

"H a y d i ," dedi kaba bir şekilde, birkaç dakika süren mizah saniyeler önce hepsi gitmişti. "Hadi buradan çıkalım."

Clara iyi bir arkadaş olduğu için onun ruh halindeki değişikliği sorgulamadı. Ya da ona karşı kısa konuştuğu için onu azarlamadı. Hayır, odanın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Clara kapıyı tuttu, böylece kapıyı onun için açık tutmasına gerek kalmadı.

Otelden çıkıp caddeye doğru ilerlediler. Parlak güneş ışığında gözlerini kıstı ve keşke güneş gözlüklerini almayı akıl etseydim diye düşündü.

Clara, "Ucuz bir çift güneş gözlüğü seni çok fazla incitmez," diye espri yaptı.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Gözlerim bu konuda seninle aynı fikirde olmayabilir. Bir yerlerde UV ışınlarının korneaya çok fazla zarar verebileceğini okuduğuma eminim."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Clara'yla yaptıkları şey buydu. Şakalaşırlardı. Gülüşürlerdi. Birbirlerine çirkin şeyler söylerlerdi. Clara'yla her şey kolaydı, öyleyse ona karşı arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğini kabul etmekten neden bu kadar korkuyordu?

Neden Clara'nın ona verdiklerini vermeyen biriyle evlenmeye bu kadar kararlıydı?

Ona karşı dürüst olmak zorundaydı.

"Fern'le evlenmeyerek ucuz atlattım. Onu, hayatını bir kadına adamış bir adamın seveceği şekilde sevmedim.

gerekir. Bizi büyük bir hata yapmaktan kurtardı." Clara'nın gözlerinin içine bakabilmek için onu üst kollarından tuttu. "Ben. Sevmedim. Sevmedim. Onu."

Bölüm 4

HER ŞEY IN CLARA STILLED AT BEN'S CONFESSION. HER Hain kalbi, onu sevdiğini söylemek üzere olduğunu düşünerek umutla çarptı.

Ne? Ben beni sevmiyor. Benim onu sevmediğim gibi.

Yalancı! On üç yaşındayken tanıştığınızdan beri onu seviyorsunuz. Bu yüzden kendini John'a veremedin. Bu yüzden ondan ayrıldın.

Harika, kendi içinde zihinsel bir tartışma yaşıyordu. sokağın ortasında, Ben'in onu bir fırtınanın ortasında can simidiymiş gibi tutmasıyla.

"Ne?" Söyleyebileceği başka bir şey yoktu çünkü zihni düzgün çalışmıyordu.

"Fern. Onu sevmiyorum. Ondan *hoşlandım* ve ona *hayranlık* duydum. Onu sevdiğimi sanıyordum ama sevmedim. Olması gerektiği gibi değil. Ona asla evlenme teklif etmemeliydim."

"Neden yaptın?" Clara her zaman aklının bir köşesinde olan soruyu sordu. Fern'in Ben için iyi olduğunu hiç düşünmemişti. Fern'i sevmediğini düşünmesinin nedeninin Ben'e olan çarpık duyguları olduğunu düşünmüştü hep. Yine de, Ben onun düşündüklerini doğrulamıştı.

Ben omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım," elini yüzünde gezdirdi, "hayatta bir sonraki adımımın bu olması gerektiğine inandım."

"Birinden hayatını seninle geçirmesini istemek için en iyi neden bu değil. Yapılacaklar listenden bir kutuyu işaretlemiyorsun, Ben. Birinden kendini sana ve sadece sana adamasını istiyorsun."

"Ama o bana bağlı değildi," diye karşılık verdi. "Görünüşe göre ikiniz de bir sonraki adımı atmamalıydınız. adım," dedi.

"Belki."

Cebindeki telefonu çaldı ve bu ağır konuşmadan kurtulduğu için sevindi. Uzun zaman önce yapmaları gereken bir şeydi bu. Clara kendisini kimin aradığını görünce kaşlarını çattı. Ben'in görmesi için telefonunu uzattı. "Beni arayan sen olamazsın çünkü karşımda duruyorsun. Tabii taklitçi değilsen ve gerçek sen beni senden uzak durmam konusunda uyarmak için aramadıysa."

İçindeki her şey Ben'le ilişkilerinin muazzam bir şekilde değişmek üzere olduğunu haykırırken nasıl olup da kendini şaka yaparken bulabildiği onu aşıyordu.

"Reed olamaz," dedi Ben, kaşları çatılmıştı, sanki o da telefonun kimde olduğuna şaşırmış gibiydi. Zil sesi kesildi ama hemen ardından yeniden başladı. "Görünüşe göre çaresizce seninle konuşmak istiyorum."

"Öyle görünüyor." Clara kabul düğmesine bastı. "Hey Ben, n'aber?" Ben onun selamına gözlerini devirince omuz silkti.

"Nişanlım olmadığını biliyorsun, Clara. Nerede o?" Fern o kadar yüksek sesle bağırdı ki telefonu kulağından çekmek zorunda kaldı. Ben'in yüzünün sertleşmesine bakılırsa o da Fern'i duymuştu. Dürüst olmak gerekirse, tüm sokağın onu duymamış olmasına şaşırmıştı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledi ve rastgele bir şimşek tarafından çarpılmayacağına dair parmaklarını çaprazladı.

"Yalan söylemeyi bırak! Seninle olduğunu biliyorum. Reed'in seninle konuştuğunu duydum. Ne yaptığını biliyorum!"

Clara iç çekti. Ben'le birlikte olduğu konusunda yalan söylediği için Fern'in gazabını bir bakıma hak etmişti ama buna katlanmak zorunda değildi. "Tamam, evet Ben'le birlikteyim ama onun bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve ben de buyum."

Fern yüksek sesle alay etti. "Arkadaş! Sen arkadaş falan değilsin. Onu istiyorsun. Onu hep istedin. Ona nasıl baktığını gördüm. Ama tahmin et ne oldu, ona sahip olamazsın. Evlenmek istediği kişi benim. Seninle değil. Onun sevdiği benim."

Clara dikkatini Ben'den ayırmıyordu, Fern'in söylediği her şeyi duyduğunu biliyordu, o kadar yüksek sesle konuşuyordu. Ateşi körüklemek üzere olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Hile yapan Fern'di, Ben değil. "Yine de burada benimle birlikte, seninle değil. Bu sana ne anlatıyor?"

Fern'in hüsrana dolu çılgılığı Clara'nın telefonu tekrar kulağından çekmesine neden oldu. Daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan Ben telefonu Clara'nın elinden aldı ve kulağına götürdü.

"Buradayım Fern."

"Ben! Neredesin? Sana ihtiyacım var!"

Şüphelendiği gibi, Ben Fern'le yaptığı konuşmanın her şeyini duyabiliyordu, Clara Fern'in Ben'e söylediği her şeyi net bir şekilde duyabiliyordu. Fern'in sözleri karşısında midesi biraz bulandı ama Ben'in tavrı Fern'in söylediklerinden sonra bile değişmedi.

"Bana gerçekten ihtiyacın var mı Fern?" "Var, Ben. Gerçekten ihtiyacım var."

İnsanlar yanlarından geçerken yavaşladılar, sanki ilginç bir şeyler olduğunu anlamışlardı ve bu konuda her şeyi bilmek istiyorlardı. Merak kediye öldürebilirdi ama içinde bulunduğumuz sosyal medya çağında merak bazen viral olmaya yol açıyordu. Ben'in ve ilişkisinin sonuçlarının günün en çok izlenen videolarından biri olmasına asla izin vermeyecekti.

Ben'i biraz itti ve birbirlerini çok iyi tanıdıkları için Ben ipucunu anladı ve salona doğru yürümeye başladı.

Böylece kaldırımın ortasında durmuyorlardı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum Fern. Bugün seni gördüm. Gördüm. İhtiyacın olan adam olmadığımı kendi gözlerimle gördüm. Ya da istediğin. Ya da sevdiğin. Neden gidip onu bulmuyor ve senin için ne kadar önemli olduğunu ona tekrar söylemiyorsun?"

Yapılacak en akıllıca şeyin bu olmadığını bilen Clara, Ben'in boştaki elini tuttu ve parmaklarını birbirine doladı. Temas anında içinden bir sıcaklık dalgası geçti. Bunu görmezden gelip elini geri çekmesi gerektiğini biliyordu ama Ben'in elini sıkma şeklinden onun da bırakmak istemediği anlaşıyordu. Bir kez olsun sıcaklığı kucakladı ve içinde bir umut tohumunun kök salmasına izin verdi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Ben'in tüm suçlamalarına rağmen Fern hâlâ onu yalanlıyordu ve sesini de alçaltmamıştı.

"Yapma Fern. Sana yalan söylediği için Clara'yı azarladın, aynısını bana yapma. Beni sevmediğini biliyorsun. Bunu uzatma. Git ve arkamdan görüştüğün adamla mutlu ol. Bu akşamki resepsiyonumuza git ve onunla parti yap. Ailene gerçekten kimi istediğini göster. Mutlu ol Fern." Telefonu kapattı.

Clara bir şekilde telefonu Ben'in uzattığı elden almayı ve pantolonunun cebine geri sokmayı başardı. Ben'i kucaklamak için kendine çekerken sonuçlarını düşünmesine izin vermedi. Ben'in kolları onunkilere dolandığı an, kız onun karşısında eridi. Bu ilk sarılışları değildi ama onun için farklı bir duyguydu. Sanki bu, aralarında yeni bir şeyin başlangıcıymış gibi.

Saçmalıyor muydu? Bilmiyordu ama belki de bu onun ve Ben'in zamanıydı.

"İyi misin, Bento?" diye sordu ondan uzaklaşırken, onu tekrar kendine çekmemek için kollarını kendine doladı.

Ben gülümsedi. Uzun zamandır görmediği bir gülümseme. Ela gözlerindeki altını aydınlatan bir gülümseme. Öyle bir gülümseme ki kalbini umutla çarptırdı. "Biliyorsun

Ne? Öyleyim. Fern'le ilişkiimi bugüne gelmeden bitirmeliydim. Evlenme teklif ettikten sonra kişiliğindeki ilk değişikliği gördükten sonra şüphelerim oluşmaya başladığında bitirmeliydim."

Söylediklerinden çıkarılacak çok şey vardı ama kadının aklına yakıcı bir soru takılmıştı. "Neden yapmadın? Fern'le ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söyledim ama beni görmezden geldin."

Bu, büyük bir kavga ettikleri ilk ve tek zamandı. Duygularını kendine saklamak çok zordu. Ben'e onun için daha iyi bir seçenek olduğunu söylemek. Ama bu sözleri içinde saklamıştı çünkü Ben'in aynı şeyi hissetmediğini düşünüyordu ve bu tartışma arkadaşlıklarının sona ermesine yol açabilecek olsa bile onu kaybetmek istemiyordu.

İki hafta boyunca konuşmamışlardı; bu, konuşmadan ya da canları istediğinde aptalca bir meme göndermeden geçirdikleri en uzun süreydi. Sonunda bir gün işten sonra onu bekleyen Ben olmuştu. Bir şeyler içmeye gittiler ve her şeyi konuştular. İkisi de arkadaşlıklarının uğruna savaşılmaya değer olduğu konusunda hemfikirdi. Fern'den ayrıldığını ona söylemediği için kalbi biraz kırılmıştı. Eve döndükten sonra yatağında ağlamış ve hayatında biraz Ben'in olmasının hiç olmamasından daha iyi olduğuna karar vermişti.

"O zaman seni dinlemem gerektiğini biliyordum. Konuşmadığımız o haftalar boyunca her şeyi uzun uzun düşündüm ve benden istediğin tek şeyin daha fazlası olmadan sadece arkadaş olmak olduğunu düşündüğüm için Fern'le kaldım." Bakışları niyetli bir hal aldı ve Clara istese bile kıpırdıyamadı. Parmak uçlarının nazik dokunuşuyla yanağı karıncalandı. "Daha önce de söylediğim gibi, Fern'i kendimce sevdim ama şimdi bunun yanlış bir yol olduğunu biliyorum. O benim için yanlış kişiydi."

Ne söylemeye çalışıyordu?

Aralarında arkadaşlıktan başka bir şey olmayacağı konusunda ne demek istemişti?

Sağlıklı düşünüyör muydu?

Ben'in tüm dünyası alt üst oldu. O sabah evleneceğine inanarak uyandı. Şimdi şehrin bir caddesinin ortasında durmuş ona Fern'i sevdiğini ama onun kendisi için doğru kişi olmadığını söylüyordu.

Çok kafa karıştırıcıydı ve kendisine düşünmesine izin veremeyeceği şeyler düşündürüyordu. İsteddiği ama vazgeçtiği şeyler.

"Hadi gel." Aralarındaki mesafeyi korumak için ondan birkaç adım uzaklaştı. "Bence yürüyüşümüze devam etmeliyiz."

Ben onunla tartışacakmış gibi görünüyordu. Konuştukları konuya devam etmesi için onu zorlayacaktı ama sanki bulundukları yerin bu tür bir tartışma için uygun bir yer olmadığını anlamış gibi başını salladı ve onun yanında yürümeye başladı.

Şehrin kalbine doğru ilerlerken, kolunu birkaç santim oynatırsa Ben'in elini yakalayıp tutabileceğinin farkına vardı. Bunu yapmak yanlış olurdu. Şu andan itibaren artık el ele tutuşmak yoktu. Daha fazla sarılmak yok. Yanağında hafifçe gezinen parmaklar olmayacaktı.

Artık olamayacak şeyleri dilemek yok.

Bölüm 5

GÜRÜLTÜSÜ INSANLARIN GÜLMESİ VE SOHBET ETMESİ YÜKSEK
SESLE AT

Meşgul bar Ben'in ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey olmalıydı. Müşterilerin çoğu işte geçirdikleri yoğun bir haftanın ardından stres atıyordu. Ütülenmiş pantolonu ve beyaz gömleğiyle kalabalığın çoğuna uyum sağlamıştı. Herkes onun düğününü ettiğini ve kendisine bakmamak için elinden geleni yapan en yakın arkadaşının karşısında oturduğunu bilmiyordu.

Ben birasını kaldırdı ve birazını yuttu. Pale ale en sevdiği markalardan biriydi ama her zamanki kadar keyif almıyordu. Yediği hamburger tatmin ediciydi ve Clara'nın yemeğini didiklemesi onun da durumu garip bulduğunu gösteriyordu.

Fern'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra tüm bu durum hakkında ne düşündüğü ve ne hissettiği konusunda çok netti. Daha önce hiç sahip olmadığı bir netliğe sahipti ve olayların bu şekilde sonuçlanmasına minnettardı. Yapılması gereken açıklamalar vardı. Gerçi Fern resepsiyona onun yerine sevgilisiyle gelseydi, fazla bir şey söylemesine gerek kalmayacak, herkes neden koridorun sonunda durup hayatını ona adamak için beklemediğini anlayacaktı.

Sonuç ne olursa olsun, bununla yüzleşecekti ama şimdi değil. Reed'i aramak zorunda kalacaktı ve onlar

Clara'nın odasına döndüğünde kardeşini arayacaktı.

Clara'nın telefonu birkaç kez çaldı ama o duymazdan geldi. Ona telefona cevap verebileceğini söylemek istemişti, çünkü düğüne davet ettiği herkes onun gittiğini bilecekti ve Clara'nın etrafta olmadığını düşünürsek, ikisini bir araya getirip birbirleriyle birlikte oldukları sonucuna varacaklardı.

Yine telefonunu otel odasında bıraktığı için memnundu ama keşke cüzdanı da yanında olsaydı diye düşündü. Sipariş ettikleri yiyecek ve içecekler için Clara'ya çok borçlanacaktı. Gerçi onun ödemesi umurunda değildi.

Clara'ya yiyecek ve içekten daha fazlasını borçluydu. Ona ihtiyacı olduğunda yanında olmuştu, sanki kader onu tam da merdiven boşluğundan çıkarken otelin lobisine sokmuştu.

Ortalık durulduğunda, Clara'nın adının çamura bulanmamasını sağlayacaktı. Evlilik yıkıcısının kendisi olduğu iftirasına maruz kalmamasını sağlayacaktı, çünkü Fern resepsiyona kolunda diğer adamla gelmeyip yaralı taraf gibi davranmaya devam ederse, olacağı buydu. Suçu Clara'nın üzerine atıp, düğünlerinde ısrarla istediği zambaklar gibi kokmasını sağlamak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Ben içini çekti, gürültü birkaç desibel artarak sinir bozucu bir noktaya ulaşmış gibiydi. "Bitirdin mi?" Yarısı yenmiş makarna tabağını işaret etti.

"Evet." Masadan geriye doğru itildi. "Yeterince içtim."

Kalabalığın arasından sıyrıldılar ve Ben elini kızın sırtının alt kısmında tuttu, gerektiğinde harekete geçmeye hazırды. Yine de herhangi bir sorun çıkacağından şüpheliydi. Dışarı çıkar çıkmaz Clara ondan uzaklaştı, böylece eli yanına düştü.

Geçmişte dışarı çıktıklarında, adamın onu bir kalabalığın içinden geçirmesine aldırmamıştı. Bu gece, yine de,

Dokunuşu onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Belki de çok hassas davranıyor ve kızın hareketlerinden çok fazla anlam çıkarıyordu.

"Bir mağazaya uğrayıp içinde uyuyabileceğin bir şeyler almak ister misin? Belki bir diş fırçası alırsın?" Clara, Perth'in merkezinden geçen iki alışveriş merkezinden birine doğru ilerlerken öneride bulundu.

Clara ne söylediğinin farkında mıydı? Onu otel odasında kalmaya davet ettiğinin?

Kadının ona bir araç çağıracağından ve onu gecenin karanlığında göndereceğinden emindi. Eve yalnız gitmek istemiyordu. Kasabadaki evine girip eşyalarının çoğuyla dolu kutularla yüzleşmek istemiyordu. Fern yeni bir ev bulmaları konusunda ısrar ediyordu, her ne kadar şehirdeki evini kiralamıyor ve ipotek ödüyor olsa da.

O zamanlar evliliğe kendilerine ait bir yerde başlamanın iyi bir fikir olduğu konusunda onunla hemfikir di ama şimdi Clara'nın daha önce bulunmadığı bir yer istediğini görebiliyordu. En iyi arkadaşı dekorasyona yardım etmemiştir.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Buna inanamıyorum."

"Ne? Mağazada durmak zorunda değiliz. Bu sadece bir öneriydi." Clara'nın gözlerini acı kaplamıştı ve söyledikleri kafasına dank edene kadar neden böyle hissettiğini anlamamıştı.

"Hayır, bir şeyler alacağım. Evsiz kalacağımı yeni hatırladım. Evimi kiraya verdim çünkü Fern ve ben balayımızdan döndükten sonra başka bir daireye taşınacaktık." Belki bir süreliğine kiralayabileceği yeni bir yer bulana kadar birkaç ay Reed'in yanında kalabilirdi. Kardeşi yeni evliydi ve Lauren ile kızının kendi evinde yaşamasına alışmaya çalışıyordu; Reed'in kardeşini de orada istemesine imkân yoktu. Bir yolunu bulacaktı.

"Hayır, evini kiraladığını unutmuşum. Oradan çıkabilir misin?"

"Elimde olsa bile yapmazdım. Hayatım boka sardı diye genç bir aileyi sokağa atacak değilim. Bir kiralık evden diğerine taşınma ihtimalleri var. Ve şu anda piyasanın çok zor olduğunu biliyorsun. Muhtemelen bekar bir adam olarak benim için bir yer bulmak bir aile bulmaktan daha kolay olacaktır."

Yine bekarım.

Bu düşünce onu, kalbi gerçekten kırılmış olsaydı üzeceği kadar üzmedi. Tek hissettiği bekâr olduğu için rahatlamaktı ve belki de bir süredir yapmak istediği ama istediği gibi sonuçlanmayacağından endişe ettiği için yapamadığı şeyi şimdi yapabilirdi. Hâlâ bir risk vardı ama hayatının geri kalanını merak ederek geçiremezdi; bir adım atmalı ve güvenli bir iniş bulacağını ummalıydı.

Clara gelip ona sarıldı, Fern'le yaptığı telefon görüşmesinden beri aralarına ne kadar fiziksel mesafe koyduğunu düşününce bu hareket onu şaşırttı. Ama bunu eleştirmeyecekti. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Ben gözlerini kapadı ve o anın tadını çıkardı.

Clara'yı tutmanın ne kadar mükemmel olduğunu nasıl fark etmemişti? Ona ne kadar iyi uyduğunu?

Bazı yönlerden bunu biliyordu ama tam olarak takdir etmesine izin vermemişti. Bundan sonra edecekti, çünkü artık güvenli oynamıyordu.

Clara geri çekildi ve o da istemese de kollarını indirdi. "Gel hadi," diye elini tuttu ve onu mağazaya doğru çekti. "Önümüzdeki birkaç gün için sana bir şeyler alalım. Benimle otel odamda kalabilirsin. Pazartesi gel, o zaman nerede yaşayacağına karar veririz."

"Kulağa hoş geliyor." Ben'in yapacağı son şey Clara'nın odasında sadece bir yatak olduğunu söylemek olacaktı.

Ben'in odamda kalabileceğini söylerken aklımdan ne geçiyordu?

Clara düşüncelerini kendine saklarken ikisi Otel odasına girdiğinde teklifinin gerçekliğini fark etti. Telefonunun mesajlar ve gelen aramalarla uğuldaması nihayet durmuştu. Bunların çoğunun muhtemelen Ben'in nerede olduğunu bilip bilmediğini soran ortak arkadaşlarından geldiğini biliyordu. Ya da Ben'le birlikte olup olmadığını. Ya da Ben'in Fern'i mihrapta bırakmasının sebebinin o olup olmadığını.

Bu soruların hiçbirine gerçekten cevap vermek istemiyordu. Zihni hâlâ Ben'in ona karşı arkadaşlıktan öte hisler beslediğini ima ettiği gerçeğiyle çalkalanıyordu.

Hayır, bunu düşünmesine izin vermeyecekti, çünkü bu mümkün değildi. Sadece kafası karıştı. Sabah uyandığında duyguları biraz daha yerine oturmuş olacaktı.

Kahretsin, uyumayı düşününce teklifinin aptallığı yüzüne tokat gibi çarptı. Çift kişilik bir oda ayırtmış olsaydı, Ben'in kalması sorun olmazdı çünkü iki yatak olacaktı ama o **tek** yataklı bir kral odası ayırtmıştı. Kral yatak olması önemli değildi, Ben'le paylaşıp istememesi gereken şeyleri istememesine imkân yoktu.

Belki başka bir oda tutabilirlerdi. Tamam, şimdi saçmalamaya başlamıştı. İkisi de yetişkindi. Aptalca bir şey yapmadan bir geceliğine aynı yatağı paylaşabilirlerdi. Bunu daha önce de yapmışlardı.

Evet, ikiniz de sızmandan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoşken.

Kendini durduramadan, bu anı karşısında sırttığını hissetti.

"Neye gülüyorsun?" Ben, onun için aldıkları eşyaların bulunduğu çantayı yatağın üzerine atarken sordu.

"Ne kadar içebileceğimizi görmek için birbirimize meydan okuduğumuz ve otelde sızdığımız bir yılbaşı gecesini hatırlıyordum."

Ben inledi. "Ah dostum, o geceyi unutmak için çok uğraştım. O akşamdan kalmalığı atlatmam iki günümü aldı."

"Ve aşağıya telefon edip odayı bir gece daha tutup tutamayacağımızı sormamız gerekti çünkü ikimiz de banyodan çok uzakta kalamazdık." Clara güldü ve yatağa uzandı.

"Evet. Sen kusarken saçlarını tuttum ve sonra ben kusarken sırtımı ovdun. O geceden sonra bir daha asla Rom'a dokunmayacağımı biliyordum. Ve dokunmadım da."

"Benim için votka olması dışında aynıydı." Clara bu anı karşısında başını salladı. "Hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi ama yanımda olduğun için mutluydum."

Ben yatakta onun yanına oturdu ve eline uzandı, kolundan aşağı karıncalanmalar aktı ve arzusu içinden ateşlendi.

Daha önce kendi kendine Ben'e bir daha dokunmayacağını söylemişti ama bu çok uzun sürmemişti. Clara, Ben'in evsiz olduğunu açıkladığında sesinin biraz yenilmiş gibi çıkmasını görmezden gelememişti. Başka herhangi bir durumda yapacağı gibi içgüdüsel olarak hareket etti. İhtiyacı olduğunu düşündüğü rahatlığı ona sağladı. Ve şimdi burada, tek yataklı bir otel odasında el ele tutuşuyorlardı.

Clara yüzünü ona döndü ve Ben'in onu dikkatle izlediğini gördü, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Nasıl adlandıracağını bilemediği bir bakıştı bu çünkü adlandırmak istediği şeyin doğru olabileceğine inanmak imkânsız görünüyordu.

"Clarabelle," diye fısıldadı eli onun yanağını kavrarken.

Başka bir şey söylemedi, sadece ona taktığı aptalca lakabı söyledi. Ondan duymaktan hoşlandığı bir lakap.

Aniden kuruyan dudaklarını ıslatmak için dili dışarı fırladı ve adamın bakışlarının bu hareketi nasıl takip ettiğini kaçırmadı. Bir sonraki adımda ne olacağını bilmemek adrenalin pompalıyordu.

Ben'in onu öpmesini mi istiyordu?

Daha önce de öpüşmüşlerdi ve o bunun bir anlamı yokmuş gibi davranmıştı ama Ben'in ağzı onunkine değdiği anda tüm vücudu karıncalanmıştı. O sırada Ben'in nasıl hissettiğini bilmediği için bunu sorun etmemişti. O da aynısını yaptığında, bunun ne kadar harika olduğunu ve tekrar yapabileceklerini söylemediği için memnundu.

O da onun gibi mi yapıyordu? Aslında daha fazlasını ifade ederken, onun için hiçbir şey ifade etmediği izlenimini mi veriyordu? Onca yılını, kendisini aynı şekilde hissettirecek bir şey arayarak mı harcamıştı? Arayışı sonuçsuz kalmıştı çünkü kimse onu Ben'in anladığı gibi anlamıyordu. Kalbinin sadece tek bir kişiye ait olduğu ve o kişinin de nişanlı olduğu için ulaşılamaz olduğu sonucuna varması için John'la birlikte olması gerekmişti.

Sadece Ben şu anda nişanlı değildi ve eli hâlâ onun yanağındaydı.

Aynı şeyi mi istiyorlardı yoksa onu nasıl nazikçe hayal kırıklığına uğratabileceğini mi düşünüyordu?

Bilinçli bir düşünce olmadan ona doğru sallandı ve o da aynısını yaptı. Bakışları birbirlerine odaklandı ve dudakları ayrıldı, sonunda Ben'i tekrar öpeceği anı bekliyordu. Sonunda onun ağzını kendi ağzında hissedecekti. Sonunda her zaman olması gereken ama kendine itiraf edemeyecek kadar korktuğu yerde olacaktı.

Kapının gürültülü bir şekilde vurulmasıyla, sanki ebeveynleri onları sarmaş dolaş yakalamış gençler gibi birbirlerinden ayrıldılar.

"Oda servisi mi sipariş ettiniz?" Ben ayağa kalkarken sordu.

"Hayır. Gerçi genelde kapıyı çaldıktan sonra kendilerini duyurmazlar mı?" O da ayağa kalktı ve terli avuçlarını pantolonunun paçasına sildi. "Ben bakarım."

Ne de olsa burası onun odasıydı ve kendini bir şekilde kontrol etmesi gerekiyordu ve eğer otel odasının kapısının çalınmasına cevap vermek buna yardımcı olacaksa, o zaman bunu yapacaktı. Clara hemen arkasındaki Ben'in farkındaydı. Gözetleme deliğinden baktı, Ben yanında olmasaydı bile yapacağı bir şeydi bu.

Koridorda kimin durduğunu görünce omuzları gevşedi. Nedense adamın onları bulmuş olmasına şaşırمامıştı. Onu şaşırtan şey, bunu yapmasının bu kadar uzun sürmesiydi. "Ben Reed," diye anons etti ve kapıyı açtı.

Reed bir güvenlik şirketinde çalışıyordu ve Avustralya Ordusu'nda eski bir SAS askeri idi. Hayal bile edemeyeceği yetenekleri vardı, bu yüzden bir yanı onun eninde sonunda ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Reed? Burada ne işin var?" Ben omzunun üzerinden eğildi. Tek yapması gereken başını çevirmektir ve dudakları onun yanağına değecekti.

Hayır, bu olamazdı, özellikle de Reed'in önünde. Geri adım atacak oldu ama tam zamanında kendini durdurdu. Kıpırdarsa, kendini Ben'in göğsüyle aynı hizada bulacaktı ve burası olmak istemeyeceği bir yer olsa da, Ben'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu öpmek istiyormuş gibi görünse bile.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Elinde siyah bir spor çantası tutuyordu.

"Neden içeri gelmiyorsun Reed?" Ben etrafını sarmıştı ve tamamen uygunsuz bir şey yapmamak için kendine güvendiğinden emin değildi.

Ben'in iç çektiğini duydu, ama etrafındaki havanın hafifçe değişmesi onun hareket ettiğini gösteriyordu. Clara bir nefes verdi ve Reed'in onu geçebilmesi için yana doğru adım attı.

"İyi misin, Ben?" Reed çantayı yere bırakırken sordu.

"Daha iyi oldum."

İkisi konuşabilsin diye gitmeli miydi?

Buranın onun otel odası olması önemli değildi ve eğer konuşmak istiyorlarsa gidecek olan onlar olmalıydı, o değil. Yine de, Ben'in ona ihtiyacı varsa, kardeşiyle tartışırken bile onun yanında olmak istiyordu.

Clara Ben'e baktı; iyi görünüyordu, sanki bu konuşmayı kaldırabilecek gibiydi. Reed doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı için kardeşini azarlayacak gibi değildi. Başını kapıya doğru eğerek, eğer Ben de isterse gideceğini işaret etti. Ben başını salladı, onun kalmasını istiyordu.

"Ne oldu?" Clara sessizlik rahatlamanın ötesine geçtiğinde sordu. Bu Ben'in sorması gereken bir soruydu ama sorabileceğinden emin değildi. Ya da sonuçlarını bilmek isteyip istemediğinden. Her ne kadar Fern'in çılglık çılgılığa araması bu konuda mutlu olmadığını söylese de -ki Clara buna hakkı olduğunu tahmin ediyordu- Ben onun yüzünden çekip gitmişti.

Reed alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve kardeşinin omzuna vurdu. "Tam bir şovdu, orası kesin. Fern başlangıçta beklenen mağdur, yıkılmış, kalbi kırık gelin rolünü oynadı, ama sonra bu iri yarı adam tören salonuna girdi ve herkesin önünde ona sahip çıktı. Ailesi kızlarının kendilerini kandırdığına inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamadı."

"Acaba bu seni aramasından önce mi sonra mı oldu?" Clara, keşke orada olup her şeyin nasıl geliştiğini görebilseydim, diye düşündü.

"Sonra. Ortalıkta olmadığın anlaşılnca beni köşeye sıkıştırdı ve cevaplar istedi. Clara'yla konuşmuş olmama ve birlikte olduğunuzu bilmeme rağmen ona nerede olduğunuzu bilmediğimi söyledim. Ona söylemeyecektim çünkü bu işleri daha da kötüleştirebilirdi."

"Telefonumu nasıl aldı?" Ben, Clara'ya biraz daha yaklaşıarak sordu.

Bir hak mı iddia ediyordu?

Reed'in ilişkilerinin sınırlarının değiştiğini bilmesini mi istiyordu?

Yoksa en iyi arkadaşının onun yanında olacağına dair güvenceye mi ihtiyacı vardı?

Bunu yapacaktı ama aklına gelen diğer iki düşüncenin de olmasını dilemekten kendini alamadı. Konuşmaları gerekiyordu ama şimdi bunun zamanı değildi.

"Bunu ona verdim çünkü düğün gününde onu küçük düşürmek için hepimizin büyük bir planın içinde olduğumuzu haykırıyordu. Bunu ikinizin uydurduğuna inandığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Kardeşimi de seni de tanıyorum Clara. Birini kasten incitecek tipte insanlar değilsiniz."

Clara, Reed'in Fern Ben'in telefonunu vermesine şaşırmişti ama yine de sorunun çözülmesi gerekiyordu ve bunu başarmanın en kolay yolu buydu. "Mantıklı," diye mırıldandı.

"Beni aldattığı ve başkasına aşık olduğu halde benimle evlenmeye razı olduğu için onunla yüzleştiğim konuşmamızdan sonra bile hâlâ mağduru oynadı." Ben başını salladı. "Neden şaşırmadım ki?"

Ben'in ses tonunda hayal kırıklığı ya da öfke yoktu, sadece kabullenmişti.

"Sanırım diğer adam ortaya çıktığında, oradaki neredeyse herkes neden gelmediğinize daha fazla sempati duydu. Dışarı çıkarken son gördüğümüzde, ailesi cevaplar istiyordu. Diğer adam bir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu. Fern'in yanından ayrılmıyordu. Sanırım onları birlikte gördünüz; bu yüzden mi gittiniz?" Reed sordu.

"Yaptım." Clara'nın yanıtı kesikti ve Clara kolunu onun koluna doladı, yanında olduğunu hissettirmek için ona doğru eğildi.

Reed onun Ben'e yapışması karşısında kaşlarını bile kaldırmadı. "Bu sadece senin hissettiklerini pekiştirdi, değil mi? Şüphelerin vardı."

"Evet, bu yüzden odadan çıktım. Sonra koridorda Fern'i gördüm. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"İyi olacaksın, Ben."

Ben kolunu Ben'in sıkı kavrayışından kurtardı ve Ben'in kendisi gibi bir bağ kurmak istememesinin yarattığı hayal kırıklığı dalgasıyla savaştı. Ama Ben uzaklaşmak yerine bir kolunu onun beline doladı ve sıkıca kavradı. Kız ona baktı ve arkadaşlıkları boyunca pek çok kez olduğu gibi bakışları birleşti. Ancak bu sefer gözlerinde gizlenen bir şey vardı. Tanımlamak istemediği bir şey... Çünkü bu, içinde var olmaya devam eden umut kırıntısına bir var olma nedeni veriyordu.

"Ben iyi olacağım."

Kare h

GECE HAVA SERİNDİ BEN'İN TENİNDE O YÜRÜRKEN REED otelden dışarı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Kardeşi kolayca çıkış yolunu bulabilirdi ama Ben, Reed'in ona bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu. Clara'nın önünde söylemek istemediği bir şey.

Reed, onun Clara'yla bir şeyler yapma niyetini açıklayışını gözden kaçırmış olamazdı. Kardeşi böyle ipuçlarını kaçırmazdı. Doğrusu, Ben bunu saklamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Kardeşi yüzünü ona dönmüş, elleri pantolonunun ceplerine kaymıştı. İzleyenlere göre Reed rahatlamış ve sohbet etmeye hazır görünüyordu. Reed bunların her ikisini de yapıyordu ama askeri eğitimi nedeniyle etraflarında olup bitenlerin her zaman farkındaydı. Ben kardeşinin düşüncelerini toparlamasını bekledi.

"Senden başka biri olsaydı, hayatında vermemen gereken büyük, duygusal kararlar verdiğinden endişelenirdim. Ama o sensin ve Clara'yla birlikte. Tek söyleyebileceğim, istediğinin bu olduğundan çok emin ol. İstedığın kişi Clara, çünkü o kız seni yıllardır seviyor ve sen onun kalbini öyle bir kıracak güce sahipsin ki, geri dönmek neredeyse imkânsız olacak."

Clara'yı incitme düşüncesi midelerini düğüm düğüm etmişti. Onu incitmek kendi elini kesmek gibi bir şeydi.

Reed'in bilmediği şey, Clara'nın onu terk etmesi halinde neler yaşayacağıydı. "Onun da bana bunu yapabilecek gücü var kardeşim. Ona ihtiyacım var," diye karşı çıktı Ben, Clara'nın onu yıllardır sevdiğini söylediğinde Reed'e gerçekten inandığından emin değildi. Bu, kendisinin inanmasına izin veremeyeceği bir umuttu. Artık Fern'in terazisi iyice şaştığına ve sonunda kendine karşı dürüst olduğuna göre, Ben Clara'yı yıllardır sevdiğini biliyordu. Ona söyleyemeyecek kadar aptal ve korkaktı.

Reed başını salladı. "Bunu ben de biliyorum, bu yüzden istediğinin bu olduğundan emin olmanı istiyorum, çünkü ikinizin de kaybedebileceği çok şey var."

Ben iç çekti. Clara'yla birlikte olmaları gerektiğine dair inancının içine küçük bir şüphe sızdı. Şimdi onların zamanıydı ve istediğini elde edecekti. Kardeşine baktı, Ben'in içten içe neye inandığını anlaması için yalvardı.

"Zamanı geldi, Reed. Uzun zamandır gerçekten istediğim şeyi inkar ediyordum. Fern'i sevdiğime inanarak kendimi kandırdım. Senin Lauren'a duyduğun türden, *ruhumun derinliklerinden gelen, sonsuza dek sürecek, yaşamazsam öleceğim* türden bir aşk. Sevmiyordum. Düğün günümde ne yaptığımı öğrendiğim için yıkılmış gibi mi görünüyorum? Yeni karımla dans etmek yerine bir otelin önünde durmuş seninle konuşuyor muyum?"

Reed usulca kıkırdadı. "Hayır, öyle görünmüyorsun. Aksine, daha enerjik görünüyorsun. Aylardır olmadığın kadar mutlusun. Doğru kararı verdiğini biliyorum ve şimdi de doğru kararı verdiğini biliyorum. Gitmesine izin verme, Ben. Bence Clara'nın senin için ne ifade ettiğini biliyorsun."

"Evet biliyorum." Ben sarılmak için kardeşini kucakladı. Reed'in görev yaptığı yıllar boyunca Ben onu çok özlemişti.

Çılgınca. Artık geri döndüğüne ve Perth'de yaşadığına göre, Ben kardeşinin yanında olmasından memnundu.

"Sen ve Clara bunu yapmak ister misiniz bilmiyorum ama Pazar günü Charlee'yi hayvanat bahçesine götüreceğiz; isterseniz ikiniz de bize katılabilirsiniz. Saat 10'da varmayı planlıyoruz. Bu arada baskı yok, sadece söylemek istedim."

Ben bu daveti olduğu gibi gördü. Bir aile olarak biraz zaman geçirme teklifiydi. Lauren ve Clara'ya birbirlerini tanımaları için bir şans vermişti, gerçi Ben iki kadının zaten iyi arkadaş olduklarından emindi. Clara, Reed ve Lauren'ın düğününde konuşma fırsatı bulduklarında, Reed'in yeni karısını çok beğendiğini ve kardeşini hiç bu kadar mutlu görmediğini söylemişti.

"Clara'ya haber veririm. Ama Charlee ile biraz zaman geçirmek istiyorum. Fern'in çiçekçi kız olmasını istememesinin onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum." Müstakbel eşinin yeni yeğenini gelin partisine dahil etmek istememesi Ben için bir başka kırmızı bayrak olmalıydı.

Ama bu geçmişte kaldı. Düğünle ilgili olarak bugünden önce yaşananların hiçbir önemi yoktu. Bitmişti. Bitmişti ve bir daha düşünölmeyecekti.

"Kendine iyi bak, kardeşim." Reed el salladı ve caddenin aşağısına, park ettiğı yere doğru ilerledi.

Köşede gözden kaybolduktan sonra Ben otele geri döndü ve Clara'nın bir sandalyede oturduğunu görünce durdu. "Hey." Reed'le yaptığı konuşmadan sonra kalbi deli gibi çarpıyordu ve tek yapmak istediğı ona sarılmak ve onu yutmaktı. Öpmezse bir daha nefes alamayacakmış gibi öpmek.

Yine de bunların hiçbirini yapmadı. Onu korkutup kaçırmak istemedi.

"İyi misin?" diye sordu ayağı kalkıp onun önünde dururken.

"Evet. Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim. Hadi," elini uzattı ve bir saniye sonra Clara'nın küçük eli

onunkine sarılmıştı.

Asansöre kadar olan kısa mesafeyi yürürken hiçbir şey söylemediler. Aynı sessizlik, kısa mesafeyi onun katına çıkarken de onları sardı. Kapı arkalarından kapanıncaya kadar tekrar konuşmadı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Kaşları şirin bir şaşkınlık ifadesiyle çatılmıştı.

Aşağıdayken içinde alev alev yanan arzu, şimdi mücadele etmek için elinden geleni yaptığı bir cehennemdi. Her ne kadar Clara'yı yatağa düşene kadar geriye doğru yürütmek istese de bunu yapmadı. Ne kadar isterse istesin, düğün gecesi olması gereken bu gecede kendini onun içinde kaybetmek doğru olmazdı. Clara'ya onun kendi seçimi olduğunu göstermesi gerekiyordu. Aralarındaki şey her neyse, bu bir geri dönüş değildi. Sonsuza dek sürecekti.

Yıllardır taktığı at gözlüklerinin gözlerinden çekilmiş olması, Clara'nın da aynı şeyi hissettiği anlamına gelmiyordu. Yine de mavi gözleri mutlulukla ve başka bir şeyle parlıyordu... arzuyla. Yoksa sadece görmek istediğini mi görüyordu?

"Bugün sana ihtiyacım olduğunda burada olduğun için teşekkür ederim. Gitmem gerektiğini söylediğimde soru sormadığın için. Olduğun gibi bir arkadaş olduğun için."

Sözlerini bitirdiği anda, her şeyi berbat ettiğini anladı. Yanlış bir şey söylemişti. Çünkü birkaç saniye önce çok parlak ve dolu olan gözleri donuklaşmış, omuzları çökmüştü. Clara pencereye doğru ilerledi, aralarına küçük bir otel odasının izin verdiği kadar mesafe koydu.

"Herkes arkadaşı için bunu yapar. Sana yardım edebildiğime sevindim. Sanırım ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün oldu." Yatağın üzerindeki giysi yığınınından bir şeyler aldı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Ben yatağa oturdu ve bir nefes verdi. "Her şeyi berbat etmenin yolu."

Belki de böylesi daha iyiydi. Her ne kadar Clara'yı öpmek ve onunla daha fazlasını yapmak istese de, birkaç saat önce başka bir kadınla nişanlanmıştı. Tekrar yatağa uzandı. Gerçekten başka bir oda tutmaya çalışmalıydı. Clara'ya ve daha da önemlisi kendisine biraz zaman tanınmalıydı.

"Bento? İyi misin?" Clara'nın yumuşak sesi yumuşak bir battaniye gibi üzerine örtüldü.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," dedi sonunda, doğrulup oturdu ve hemen oturmamış olmayı diledi. Clara'yı pembe-beyaz ipekli pijama takımıyla karşısında dikilirken görmek, onu rahat bırakma gücünü ciddi şekilde sınavacaktı.

"Büyük, kafa karıştırıcı bir gün oldu. Uyandığınızda olmasını hiç beklemediğiniz çok şey oldu. Karmakarışık hissetmeniz normal."

Ben bu kelime karşısında gülümsedi. "Bunu tarif etmenin bir yolu da bu. Başka bir oda tutmam gerektiğini düşünüyordum."

Kadın otururken yanındaki yatak çöktü ve Clara'yla özdeşleştirdiği o tanıdık vanilya kokusuyla karışık hafif bir çiçek kokusu duyularına hücum etti. Banyodayken losyon mu kullanmıştı? Yoksa ellerini yıkamak için kullandığı sabun muydu? Her neyse, ona yaklaşması için onu baştan çıkarmıştı ve olduğu yerde kalmak için vücuduyla savaşmak zorunda kalmıştı.

"Fikrim değişmedi. Bunu yapmana gerek yok. Burada kal."

"Ama sadece bir yatak var Clarabelle," dedi, Clara'nın yatak durumunun gayet iyi farkında olduğundan emindi.

"Büyük boy bir tane." Omzunu onun omzuna dayadı. "Dolaptan yedek yastıkları çıkarsam ve ortasına bir duvar örsem daha iyi hissedecek misin?"

Onun alaylarına kıkırdadı. "Şey..." Kelimeyi uzattı ve bir saniye sonra ikisi de gülüyordu, ilk yanlış adımından kaynaklanan gerginlik ortadan kalkmıştı.

Clara'yla her şey çok kolaydı. İlişkilerini bu kadar özel yapan da buydu.

"Neden üstünü değiştirmiyorsun? Sabah her şey daha iyi olacak." Clara omzunu onunkine doğru bir kez daha iterek onu cesaretlendirdi.

"Evet, belki de öyle olur."

Ben öyle düşünmüyordu, çünkü sabah olduğunda hâlâ yanında oturan kadına ihtiyacı olacaktı ve onu hissettiklerinin gerçek olduğuna ve günün olaylarına tepki olarak ortaya çıkmadığına nasıl ikna edebileceğinden emin değildi.

Bölüm 7

ÇOK SICAKTI. ÇOK SICAKTI.

Uykudan farkındalığa geçtiğinde Clara'nın aklına gelen ilk düşünce buydu. Klimanın uğultusunu duyabildiği halde neden bu kadar sıcaktı?

Klima mı?

Kliması bütün gece açıkken asla uyumazdı.
Kapatmayı unutmuş muydu?

Yavaş yavaş diğer her şey bilincine sızmaya başladı. Yanağının altındaki çarşaflar alışık olduğundan daha cızırtılıydı. Bacağının üzerinde de ağır bir yük vardı. Kedisi Scooter öldüğünden beri aylardır uyanmadığı bir şeydi bu. Pofuduk kürklü bebeğini kaybettiği için kalbi kederle sıkıştı. Belki de yeni bir tane almanın zamanı gelmişti.

Odaklan!

Zihni ona bağırdı ve Clara ona kulak verdi. Nerede olduğunu anlayabilmek için gözlerini zorla açmaya çalıştı. Neden sıcak olduğunu. Ve neden bacaklarının arasında ölü bir ağırlık vardı.

Kıllı bir ölü ağırlık.

İhtiyacı olan tek şey buydu ve gözleri birden açıldı. Pencereleeri kaplayan ağır, koyu yeşil perdeler gördüğü ilk şeydi ve her şey anlam kazanmaya başladı. O

bir otel o d a s ı n d a y d ı . Ben'in düğünü için tuttuğu oda.

Ben!

Onun odasındaydı. Yatağındaydı. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sarılıyordu. Gece bir ara yatağın onun tarafına geçmişti, çünkü kadın hâlâ yan yatıyordu ve orada uykuya dalmıştı.

Uzun zamandır bunu istiyordu. Ben'in kollarında uyanmayı ama bu koşullarda değil. Bunun olmasını istemişti çünkü ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı ve sonunda uzun zamandır bildiği şeyi gerçekleştirmişti - Ben'i arkadaşlıktan daha fazla bir şekilde istiyordu.

Onun arkasında Ben'in tüm vücudu gerildi; uyanıktı ve nerede olduğunun ve ne yaptığının farkındaydı.

Adamın irkilerek geri çekilmesini ve yaptığı şey için bolca özür dilemesini bekliyordu. Bunun yerine tam tersi oldu. Tüm gerginliği vücudunu terk etti ve başını onun saçlarına gömdü.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Burada neler oluyordu? Neden bu kadar yakın oldukları için çıldırmıyordu?

Dün gece bir ara Reed'in onu öpeceğinden emin olmuştu ama Reed geri çekilmiş, sonra Reed gelmiş ve o an kaybolmuştu.

"Sana da günaydın." Clara başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Sen iyi misin?

Burada benimle olduğun için pişman

mısın? Beni öpmek istiyor musun?

Benimle sevişmek ister misin?

Clara zihninin gittiği yolda frene bastı. Bu soruları sormaktan hiçbir fayda gelmezdi.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Hissedebiliyor muydu? Eli alçakta karnının üzerinde duruyordu. Eğer hareket ettirirse herhangi bir içinde

yönü, o umursamazdı.

Kes şunu, Clara!

Ben'e bu kadar yakın olmak beynini kızartıyordu ve bunun olmasına izin veremezdi. Sonunda Ben'den daha fazlasını istediğini kabul etmesi, onun da aynı şeyi istediği anlamına gelmiyordu.

Tüm bunlar bittikten sonra, Ben'le arkadaşlığına devam edip edemeyeceğini uzun uzun düşünmesi gerekecekti. Eğer gitmek istediği yolun bu olduğuna karar verirse, bu derin bir yara açacak ve onun hayatında olmamasını atlatması aylar, hatta belki yıllar alacaktı.

Ben'in sevecek başka bir kadın bulması uzun sürmeyecekti. Bu sefer gerçekten sevecekti, Fern'le yaşadığını sandığı ama yaşamadığını itiraf ettiği şeyi değil. Onun bir kez nişanlandığını görmek felç ediciydi, iki kez nişanlandıktan sonra bir daha toparlanamayacaktı.

Bağları hemen koparmak daha iyi olurdu ama yapamadı. Burada Ben'le birlikteydi ve Ben'in ona ihtiyacı vardı. Onun hayal kırıklığını atlatmasını sağlayacak ve sonra yoluna devam edecekti. Belki de Perth'ten tamamen taşınmasını gerektirecek bir iş arayacaktı. Belki de ihtiyaçları olan şey buydu. Ben'in hayatındaki kaybını atlatmak için farklı bir yerde temiz bir mola.

"Aklından neler geçiyor bilmiyorum Clarabelle ama o kadar gerginsin ki kopacaksın diye endişeleniyorum." Ben'in uyku yüklü sesi omurgasından aşağı süzüldü ve derin bir nefes alarak sesin tadını çıkardı.

"Sadece iş hakkında düşünüyordum," diye yalan söyledi. Bu bir bakıma doğrudu, gelecekteki yeni işini düşünüyordu.

"Bence seni bu kadar strese sokuyorsa bırakmalısın." Ben parmaklarını kadının karnında gezdirdi ama çekmedi.

Neden hareket etmiyordu?

Sırtına bastırıldığının ve sert aletini kıkırda hissedebildiğinin farkında mıydı acaba? Kıkırını ona karşı oynatmaktan kendini nasıl alıkoyabildiği onu şaşırttı.

Tam oradaydı. Tek yapması gereken yuvarlanmaktı ve yüzünü ona dönecekti. Ellerini onun sert göğsüne koyabilirdi. Yüzünü kaldırdığında o da yüzünü indirecek ve ağızları buluşacaktı.

Hayır! Hayır! Olamaz!

"Sanırım kalkma vaktimiz geldi." Kendini yataktan dışarı attı ve buruşuk çarşafın arasında yatan adama bakmamak için kendini zor tuttu.

Arkasını döndü ve nefesi kesildi. Yataktan kalkmak için tüm iradesini kullanmıştı ama artık hiçbir iradesi yoktu. Başka tarafa bakamıyordu. Çarşaf, vücudunun alt yarısını zar zor örtecek şekilde üzerine serilmişti. Kaslı göğsü sergileniyordu. Lezzetli ve seksi bir şekilde buruşmuş görünüyordu ve kadın yatağa doğru bir adım attı.

İçinin derinliklerinden gelen bir kontrol kırıntısını ortaya çıkarmadan bir adım önce. "Ben, um..." Gözlerini Ben'den kaçırdı çünkü sergilenenlere bakmak beynini yoruyordu. "Duş alacağım."

Ben ayağa kalktı, neyse ki aynı anda çarşafı tuttu da çarşaf daha aşağıya düşmedi ve Ben'e kendisine sürtündüğünü hissettiği şeyi görme şansı verdi. İçindeki şeytan bunun gerçekleşmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Kahvaltı sipariş edeceğim, sonra bir şeyler yapabiliriz."

"Elbette. Kulağa harika geliyor." Clara küçük kanepenin üzerine atılmış bir kucak dolusu giysiyi kaptığı gibi yatak odasına koştu, temiz iç çamaşırları ve giyecek düzgün bir şeyler toplamış olmayı umuyordu.

Kapıyı çarparak kapattı ve kapıya yaslandı. Ben günü onunla geçirmek istiyordu. Bu da ne demek oluyordu?

Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Uyandığında ondan uzaklaşmamıştı. O kısa an dışında, onunla birlikte uyanmak her gün olan bir şeymiş gibi davranmıştı.

"Yapamaz mı?" diye fısıldadı, içinde ölmeyi reddeden umudu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

Ben onu, onun onu istediği gibi istiyor muydu?

BEN banyo kapısı kapanır kapanmaz yatağa geri döndü. Clara'yı duş alırken ıslak ve çıplak hayal etmemeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı.

Uyandığında ve onu dalgalı denizlerde cankurtaran simidi gibi tuttuğunu fark ettiğinde aralarına biraz mesafe koymalıydı. Yine de kendini hareket ettirememişti. İstememişti de. Clara'nın kollarında olmasını seviyordu. Vanilya kokusu şimdi duyularını dolduruyordu. Onu tanıdığı süre boyunca kullandığı şampuandan geldiğini bildiği bir koku.

Duş başladığında inledi ve iradesi dışında, hayal gücü Clara'nın neye benzeyebileceğini göstererek onunla alay etti. Su vücudundan aşağı, göğüslerinin arasından akıyordu. Eğer mümkünse, aleti uyandığı ve Clara'nın biçimli kıcına yaslandığı zamankinden daha da sertleşti.

Adam ona sarıldığında ne düşünüyordu?

Kadının işi düşündüğüne bir an bile inanmadı. Onları mı düşünüyordu? Vücudu adamın kucağında o kadar gerilmişti ki, kaçmak istemiş ama bunu nasıl yapacağını bilememiş miydi?

Sonra tekrar yataktan yılan çukuruna dönmüş gibi atlamıştı, belki de ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istemişti. Ama yatağa dönüp onu orada yatarken gördüğünde gözlerinin arzuyla nasıl parladığını hayal bile edememişti. Ne de vücudunun hareketlerini kontrol altına almadan önce bir adım attığını.

Bir kolunu gözlerine siper etti ve ona neler olduğunu sorabilmeyi diledi. Ne hissettiğini.

"Duş bedava."

Ben kolunu indirdi ve Clara'nın yatağın ayak ucunda durduğunu gördü. Saçları nemliydi ve omuzlarının etrafında yumuşakça kıvrılıyordu. Giydiği mavi çiçekli elbise şirin ve kısaydı, uzun bacaklarını sergiliyordu. Yavaşça içine girip çıkarken beline dolanan bacakları kolayca hayal edebiliyordu.

Lanet olsun, kendine gel.

İçindeki sesi dinlemeliydi ama artık özgür olduğunu ve Clara'nın da özgür olduğunu bildiğine göre, bir zamanlar aralarında olması zor olan şey bir olasılık olabilirdi. Ben, Clara'nın da bir şeyler istediğinden emindi çünkü bakışları onun göğsünden ayrılmamıştı. Biraz daha aşağıya doğru izlerse, Ben'in onu ne kadar çok istediğini öğrenecekti. İşte bu yüzden şu anda yataktan kalkamıyordu. Ne kadar tahrik olduğunu saklayamazdı ve eğer Clara'yla bir şansı olmasını istiyorsa, hissettiklerinin başarısızlıkla sonuçlanan evliliğinin bir ribaundu değil, uzun zamandır gömdüğü ve hissetmesine izin vermediği duyguları olduğuna onu ikna etmeliydi.

"Ben? İyi misin?" Sanki kendisine neden baktığını anlamak istercesine elbisesine baktı.

Ona düşün boş olduğunu söylemesiyle şu an arasında ne kadar zaman geçmişti? Kaşlarının çatılmasına bakılırsa epeyce.

"Evet, kahvaltı siparişi vermeyi unuttuğumu hatırladım. Bana menüyü uzatır mısın?" diye sordu ve neden tek kelime etmeden ona baktığını daha fazla kurcalamayacağını umarak muzip bir sırıtış ekledi.

"Elbette."

Kız arkasını döner dönmez yataktan fırladı ve dün gece giydiği pantolonu kaptı, bir yandan da on yaşındayken anne ve babasının meşgul olduklarını düşünerek, bu anının ereksiyonunu azaltmasını umuyordu.

İşe yaradı ve kadın arkasını döndüğünde adamın pantolonu tamamlanmıştı ve adam sadece yarı ereksiyon halindeydi. O aldı

ondan menüyü aldı ve açtı. "Ne istersiniz?"

"Emin değilim ama daha iyi bir fikrim var. Neden duş almıyorsun ve kahvaltı için buradaki kafelerden birine gitmiyoruz? Oda servisinden çok daha ucuz olacağına eminim." Clara için alışılmadık bir şekilde kelimeler birbirinin üzerine yuvarlandı. Genelde gergin konuşmazdı. Bakışları dağınık yatağa doğru gidip geliyordu.

"Elbette. Birkaç dakika içinde hazır olabilirim." En azından başkalarının yanında onu öpmek istemeyecekti.

"Harika."

Reed'in ona getirdiği çantayı toplayıp banyoya gitmeden önce birkaç garip saniye öylece durdular.

Bugün Clara ve Ben'in yeni versiyonunun başlangıcı olacaktı. Tek umduğu Clara'nın da buna katılmasıydı.

Bölüm 8

"ŞİMDİ NE YAPMAK İSTİYORSUN?" BEN, ELİNDEKİNİ YERE BIRAKIRKEN SORDU Tabaktaki gümüş çatal bıçakları. Bu hareketin hiç de seksi olmaması gerekirdi ama adamın uzun parmakları Clara'yı büyüledi ve parmakların bacağından yukarı, kısa elbisesinin eteklerinin altından geçip onunla alay ettiğini hayal etti.

Ağrısını dindirmek için kalçalarını birbirine bastırdı ama işe yaramadı.

Neyim var benim böyle? Bir geceyi onun yanında uyuyarak geçirdim ve şimdi Ben ile seks yapmayı düşünmeden edemiyorum!

Soruya odaklanın. Neye sahip olamayacağıma değil.

Clara zihinsel olarak düşüncelerini kontrol etti. "Emin değilim. Elizabeth Rıhtımı'nda yürüyüşe çıkabiliriz. Ya da Kings Park'a giden bir otobüse binip orada dolaşabiliriz. Ya da eve gideriz."

Listesindeki son şey en az yapmak istediği şeydi. Evinin dört duvarına bakıp sahip olamayacağı şeyleri dileyeceği bir eve gitmek istemiyordu.

"Otelden çıkış yapmak zorunda mısınız? Ayrılırken sormak aklıma gelmedi."

"Tüm hafta sonu için rezervasyon yaptırdım. Pazartesi günü çıkış yapacağım." Clara başını eğdi ve saçlarının kırmızıya çaldığından emin olduğu yanaklarını örtmesine izin verdi. Vücudunun

tepki mantıksızdı. Utanacak hiçbir şeyi yoktu. Parasıyla ne yaptığı önemli değildi ve eğer savurganlık yapmak ve hafta sonunu bir otelde geçirmek istiyorsa, bunu yapabilirdi.

"Tüm hafta sonu için mi rezervasyon yaptınız?" Ben sordu. Clara çenesini kaldırdı. "Yaptım."

"Güzelmiş." Ben takdirle yavaşça başını salladı. "Arada sırada kendini şımartmalısın. Pazartesi günü işe oradan mı gideceksin?"

Sonunda, garip olmayan bir konuşma yapıyorlardı. Bu ana kadar, yemeklerini yerken yaptıkları sohbet, aralarda uzun duraklamalarla yapmacık bir hal almıştı.

"Aslında bir hafta iznim var." Clara, Ben'in evlendiğini görünce nasıl tepki vereceğini bilemediği için, olaydan sonra bir hafta izin almaya karar vermişti. Bu süreyi yeniden toparlanmak ve kendini toparlamak için kullanmayı planlamıştı, böylece iş yerinde kimse kalbinin kırıldığını anlamayacaktı.

Artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Yoksa var mıydı? Aralarında kesin bir elektriklenme vardı ve eğer dikkatli olmazsa kalbi binlerce onarılamaz parçaya ayrılabilirdi.

"Planladığın özel bir şey var mıydı?" Ben sanki onun söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyormuş gibi öne doğru eğildi.

"Pek sayılmaz, sadece zamanı dinlenmek için kullanacaktım. İşler çok yoğun, çeşitli maden sahalarına gidip geliyorum."

"Şimdi üç haftayı doldurmam gerekiyor."

Elbette Ben balayına gitmek için izin alacaktı. Fern'le nereye gitmeyi planladıklarını bilmiyordu. Sormamıştı ve bilmek de istememişti. Artık biliyordu. "Peki ya balayı? Yine de gidecek misin?"

Ben omuz silkti ve meyve suyunun geri kalanını boşalttı. "Muhtemelen hayır. Fern Bora Bora'ya gitmek istedi ama çok pahalı olduğu için ben veto ettim, o yüzden uzlaştık ve Fiji'de karar kıldık. Sanırım sevgilisiyle birlikte gidecek."

Clara, Fern'in başka biriyle birlikte olma fikrinin onu incittiğine dair bir işaret aramak için Ben'i inceledi, ama yüzünde bunu düşündürecek en ufak bir belirti yoktu. Clara soruyu sorduğunda olduğu kadar rahat görünüyordu. "Fern'le aranızdaki ilişkinin gidişatından gerçekten memnunsun, değil mi?"

"Öyleyim." Öne doğru eğildi, ona dikkatle baktı ve kadın kendini tutamadı, onu taklit etti. "Dün gece sana söyledim. Artık ona olması gerektiği gibi aşık olmadığımı biliyorum. Eğer evlenseydik bu bir felaket olurdu. Bir yıl dayanabilirsek şanslıydık. En fazla iki yıl. Fern'i diğer adamlarla görmek ve söyleyeceklerini duymak ne kadar acı verse de, ikimizi de büyük bir acıdan kurtardı."

"Sonuçtan memnun olmana sevindim." Yine de aralarında bir şeylerin gelişebileceğini umut etmesine izin vermeyecekti. Konuyu değiştirmek gerektiğine karar vererek, "Yapabileceğimiz şeyler hakkındaki önerim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İkisine birden ne dersin? Önce Kings Park'a gidebiliriz. Belki oradayken öğle yemeği yeriz ve sonra Elizabeth Quay'e gideriz. Eğer tekrar acıkırsak, orada akşam yemeği yiyebiliriz."

"Bu fikri sevdim. Ama önce otele dönüp ceketimi alabilir miyim ve muhtemelen güneş kremi de almalıyız?"

"Kesinlikle." Parmağını kızın kolunda gezdirdi ve elektrik kıvılcımları çaktı. "Güneşten yanmanı istemem," diye bitirdi sessizce.

Ben o kadar çok sinyal gönderiyordu ki Clara bunlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama her şeyi sorgulamaktan yorulmuştu. Bugün için tüm şüphelerini ve kuşkularını bir kenara itmek ve anı yaşamak istiyordu. En iyi arkadaşının varlığında yaşamak.

CLARA'NIN AYAKLARI ACIYORDU, ama iyi anlamda. Ne kadar yürüdüğünü takip eden akıllı saatlerden birine sahip olsaydı, Ben'le birlikte on beş binden fazla adım attıklarına bahse girerdi. Gün çok eğlenceli ve kaygısızdı, sanki o da hiçbir şeyi sorgulamamaya ve sadece birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarmaya karar vermişti.

Elizabeth Rıhtımı'nda Swan Nehri'nin üzerinde asılı duran yürüyüş yollarından birini geçtiler. Güneş batıyordu ve hafif bir esinti kollarının üzerinden süzülüyordu. "Aç mısın?" diye sordu.

Öğle yemeği, Kings Park'taki büfelerden birinden aldıkları büyük bir paniniyi paylaşırken çimlere oturup şehri seyretmekten ibaretti. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve biraz daha yemek yemeye fazlasıyla hazırды.

"Açlıktan ölüyorum. Bütün bu yürüyüşler kalori yaktırıyor." Ben, Clara'nın elinden tuttu ve onu, büyük kardeşi tarafından kovalanan kaçak bir çocuğun yolundan çekmeye çalıştı. Kahkahaları havayı doldurdu ve Clara onları kovalayan yıpranmış ebeveynlere gülümsedi.

Geçtikten sonra Ben'in elini bırakmasını bekledi ama bırakmadı. Elini sıkıca kendi elinin içinde tuttu. Şimdi yemek yiyecek bir yer bulmalarını istemiyordu çünkü bu, Ben'in onu bırakmak zorunda kalacağı anlamına gelecekti ve bunu hiç istemiyordu.

Bilinçli bir düşünce olmadan onun elini sıktı ve karşılık aldı. Ona doğru baktı ve onu kendisine bakarken buldu. Bakışları yoğundu. Ela gözlerindeki altın rengi göze çarpıyordu.

"Ben?" diye fısıldadı, ondan ne istediğinden emin değildi ama bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği istediği şey

Sonuna kadar onun yanında olduğunun bir işaretiydi. O da ilişkilerini arkadaş olmaktan çıkarıp daha fazlası haline getirmek istiyordu.

Elini kaldırdı ve atkuyruğundan kaçan saçlarını tarayıp yanağına dokundu. Ve tıpkı elini tuttuğunda olduğu gibi, teninde karıncalanmalar yayıldı. "Clara, sen benim için çok özelsin."

İşte, onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın yolu buydu. *Bir arkadaş olarak benim için çok özelsin. Ya da o kadar özelsin ki her erkek sana sahip olduğu için şanslı sayılır.*

Eğer sonuncusunu söyleseydi, onu takip edecekti. ve eyaletin başka bir bölgesine taşınır. Ya da Avustralya'da bir şehre. Ya da dünyada başka bir yere. Onunla karşılaşmayacağı herhangi bir yere.

Onun hayal ettiği şeylerin hiçbirini söylemedi. Yaptığı tek şey aralarındaki mesafeyi kapatmak ve ellerini tekrar yanlarına indirmeden önce onu dudaklarından nazikçe öpmek oldu. Başlamadan biten yumuşak bir dokunuştı ama vücudunu ateşlemişti. Daha fazlasını istiyordu. Ben'le hayal etmemesi gereken şeyler hayal etmesine neden oldu.

Ayrıca kafası da karışmıştı.

Öpücükle ona ne söylemek istemişti?

Nazikçe öpecek kadar özeldi ama daha fazlası değildi. Birkaç kalp atışından sonra "Burada neler oluyor Ben?" diye sordu. Yanlarından geçerken sohbet eden insanların sesleri ona herkesin duyabileceği bir yerde olduklarını hatırlattı ya da onları görmek.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Gerçeğe ihtiyacım var." Hâlâ ona yakın duruyordu, bedeninin sıcaklığı uzanıyordu. Parmakları hafifçe birbirine sürtünüyordu.

Ben sanki duyulmadıklarından emin olmak istercesine etrafına bakındı. Ya da yakınlarda tanıdıkları birinin olmadığından, ki bu çok saçmaydı çünkü ne zaman

dışarı çıktığında tanıdığı insanlarla neredeyse hiç karşılaşmazdı. "Bilmiyorum, Clarabelle."

Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu.

"Bilmiyor musun? O öpücük ne içindi o zaman? Ya da özel olduğumu söylediğin için mi?" Sesi kızgınlıkla yükseldi ve sakın kalmaya çalışmak için derin bir nefes aldı.

"Bak, gidip bir şeyler yemeye ne dersin? Bunu o zaman konuşabiliriz."

Clara bu çıkışa ne anlam vereceğini bilemiyordu ama aralarında geçenler kadar yoğun bir konuyu kalabalık bir yürüyüş yolunun ortasından başka bir yerde konuşmanın daha iyi olacağını kabul etmek zorundaydı. "Tamam, iyi, ama bir restoranın daha özel olacağını sanmıyorum."

"Güzel, sessiz bir yer bulabiliriz. Hem bu saatte çok kalabalık da olmaz." Adam baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve kadın dayanamadı.

"Doğru." Elini sıkıca kavrayıp hiç bırakmamaktan başka bir şey istememesine rağmen ondan uzaklaştı.

O kadar gitmişti ki, hiç komik değildi.

Charlea 

NEDEN VARDI O DÜŞÜNDÜ GELİYOR İÇİN BİR RESTORAN İÇİN
KONUŞMAK İÇİN

Clara iyi bir fikir miydi?

Seçtikleri yer sessiz, samimiydi ve romantizm çığlıkları atıyordu. Erken saatlerde olmalarına rağmen, birbirlerinin gözlerinin içine bakan pek çok çift vardı ve birbirleriyle tatlı sözler paylaştıklarından emindi. Mekân, bir şeyleri konuşabilmeleri için gereken her şeye sahipti ama yine de konuyu açmaya cesaret edemiyordu. Clara'nın da konuşmamış olması, onun da bu konuyu tartışmak istemediğini gösteriyordu.

Onu neden öptüm?

Hayır, pişman değildi, aslında öpücüğü daha da derinleştirmiş olmayı diliyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü ve hissettiğini gerçekten gösterseydi. Ama nerede olduklarının ve etraflarında kaç kişi olduğunun farkındaydı.

Masanın karşısında oturan Clara tabağını öne doğru itti.

"Yemeğiniz nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi," diye cevap verdi.

Şefin yemekleriyle ilgili bu iltifattan memnun olmayacağından oldukça emindi ama bundan bahsetmeyecekti.

"Benimki de iyi idi."

"Tatlı yemek ister misin?"

İstediği tek tatlı karşısındaki kadındı. Yine, ağzından kaçıracağı bir şey değildi çünkü ne yeri ne de zamanıydı. Sonunda yanağına bir tokat yiyebileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Menüyü kontrol etmem gerekecek. Belki paylaşabileceğimiz bir şeyler vardır."

Ne yapıyordu ki? Bunu yaparak bela arıyordu. Ama bu iyi bir bela olacaktı; istediği bela.

Clara'yla güvenli oynamaktan bıkmıştı. Her şeyi masaya yatırarak ve ne olaksa olacaktı.

Ben masanın öbür ucuna uzandı ve Clara'nın su bardağının yanında duran elini kendi elinin içine aldı. Clara elini çekmeyince bunu bir zafer olarak değerlendirdi. Derin bir nefes alarak zihninde dönüp duran düşüncelerin yerine oturmasına izin verdi.

Burada bir şey yok.

"Köprüde seni öpmeden önce özel olduğunu söyledim ama nedenini söylemedim." Buraya kadar iyiydi; elini onunkinden çekmeye çalışmıyordu. "Benim için birçok nedenden dolayı özelsin, ama esas olarak seninleyken başka biri olmak zorunda olmadığım için. Kendim olabiliyorum."

Fern'le arasına biraz mesafe ve zaman koyduğunda, onun yanında hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olmadığını görebiliyordu. Onun nasıl davranması gerektiği konusunda belli bir beklentisi vardı. Şu anda sevdiği adam hakkında gördüklerine ve duyduklarına bakılırsa, Ben onun okul terbiyesine sahip olduğunu düşünmüyordu. Bunun bir önemi yoktu; o mutluydu, Ben de mutluydu.

"Yaptığın hiçbir şey için seni asla yargılamam, Ben," dedi Clara usulca. "Ben de seninleyken kendim olabiliyorum. Ama bu beni, mesela senin Reed'le takılmandan nasıl daha özel kılıyor?"

"Haklısın, önemli olanın bu olduğunu söyledim ama aslında değil. Sen benim için özelsin çünkü..." Durakladı, kalbini masaya koymak üzere olduğunu biliyordu ve Clara'nın onu bıçaklamayacağını umuyordu. "Beni bir bütün yapıyorsun. Dolduruyorsun

İçimde doldurmak için başkalarını aradığım bir boşluk vardı ve onların dolduramamasının nedeni senin zaten orada olmandı."

Bu ona da onun kadar klişe ve saçma mı geliyordu? İçinin derinliklerinde ne olduğunu ifade edemiyordu. "Üzgünüm Clarabelle, söylemeye çalıştığım şeyi karıştırıyorum. Sadece," ona ilham verecekmiş gibi tavana baktı, "dün seni lobide gördüğümde içimdeki her şey sakinleşti. Her şey netleşti ve Fern'in beni aldattığını öğrenmemiş olsaydım bile çekip gitmekle doğru kararı verdiğimi anladım. İstedğim *sensin*. Başka kimseyi değil. Sadece seni."

"Ben!" Kadının fısıltıyla haykırışı ve gözlerinden süzülen yaşlar, Ben'in kendini sorgulamasına neden oldu.

Kendini aptal durumuna mı düşürmüştü?

Önemli değildi çünkü ona ne hissettiğini söylemişti ve bunun sonuçlarıyla başa çıkacaktı.

"Tatlı ister misiniz?" Servis elemanı geldi ve Ben ona şimdi sırası olmadığını haykırmak istedi. Odayı okuyamıyor muydu? Adam az önce ikisi arasında büyük bir şey olduğunu göremiyor muydu?

"Hayır, ama hesabı istiyoruz, lütfen," dedi Clara, o başka bir şey söyleyemeden, elini sıkarken ona odaklanmıştı. Tuttuğunu unuttuğu elini.

Bu onu korkutup kaçırmadığı anlamına mı geliyordu?

Umutlanmamaya çalıştı. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştı ama nasıl yapamazdı ki? İtirafından sonra onunla hiçbir şey yapmak istemeseydi, hâlâ ona bağlı olmazdı. Eğer ona gerçekten kızgın olsaydı tepelere doğru kaçmaz mıydı?

"Elbette, hemen döneceğim." Servis görevlisi geldiği gibi sessizce masadan uzaklaştı.

"Bento." Clara onun aptal takma adını söyleyince gülümsedi. Elinde değildi.

"Clarabelle," diye karşılık verdi. "Emin misin?" diye sordu.

Birleştirdikleri ellerini kaldırdı ve dudaklarını kızın parmak eklemlerine değdirdi. "Çok eminim. Ama burada tam olarak ne demek istiyorsun?"

Onun da kendisiyle aynı şeyi istediğine dair varsayımlarda bulunmak istemiyordu. Herhangi bir şeyi varsaymanın zamanı geçmişti. Arkadaşlıkları boyunca bunu çok fazla yapmışlardı. Artık açık konuşmanın zamanı gelmişti.

Kız konuşmaya başladığında elini kaldırdı ve önce bunu söyleme ihtiyacı duydu: "Gerçek duygularımızın ne olduğunu bilemeyecek kadar gençken -bilmeyecek kadar deneyimsizken- fark ettiğimizden çok eminim. Şimdi, bunca yıldan sonra, uzun zaman önce yapmam gereken şeyi nihayet kabul ediyorum. Arkadaşın olmaktan daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum Clarabelle, bir erkeğin bir kadını istediği her şekilde."

Konuşmasını bitirdiğinde Clara'nın gözleri açık bir pencere kadar genişti. "Ben de bunların hepsini istiyorum. Seni bir kadının bir erkeği istediği her şekilde istiyorum."

İçine bir rahatlama çöktü ve onu masanın üzerine çekip herkesin önünde ırzına geçme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. "Hadi buradan çıkalım." Ayağa kalkması için onu teşvik etti ve kadın onun bu hevesine gülerек onu tekrar oturmaya çekti.

"Önce faturayı ödememiz gerekiyor."

"Doğru," diye sandalyesinde döndü. "İhtiyacınız olduğunda lanet olası sunucu nerede? Geçen sefer bizi bölmek gibi bir sorunu yoktu."

"Ona birkaç dakika daha verin, burada olacak. Ya Ben?" Sesi çok ciddi idi.

"Evet?"

"Hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden hesabı getirmesi biraz daha uzun sürerse sorun değil, çünkü sensiz gitmiyorum."

BEN, her kırmızı ışıktaki durduklarında yapmak istemesine rağmen, bir şekilde onları Clara'nın oteline sokakta ırzına geçmeden geri götürmeyi başardı. Clara'nın ona doğru eğilmesi, yüzünü kaldırması ve dudaklarını tatması için onu davet etmesi işe yaramadı. Ona kaç kez "henüz değil" diye mırıldandığının sayısını unutmuştu.

Sonra asansörle odasına çıkacaklardı ve bekleme birkaç saniye içinde sona erecekti.

Ben onu koridorda koştururken kıkırdamaları havayı dolduruyordu. Bu onun için yeni bir ses değildi ama giderek daha fazla bağımlısı olduğu bir sestti. Onu daha sık böyle güldürmek istiyordu.

"Anahtar!" diye sordu, elini uzatarak. Kendini alfa ve güçlü mü gösteriyordu? Muhtemelen, ama umurunda değildi, sadece kapının açılmasını ve içeri girmelerini istiyordu, böylece sonunda onu ve umarım daha fazlasını öpebilecekti.

Clara onun bu tavrı karşısında gözlerini devirdi ve kendi kapısının kilidini açabilmek için onu itti. Kendini ona doğru bastırdı ve kışını zaten sert olan sikine doğru oynattığında bir inilti yuttu. "Kendi kapımın kilidini açmaktan daha fazlasını yapabilirim."

Ben kapıyı iterek açmasına yardım etti ve kapı arkalarından kapandığı anda onu döndürerek tahtaya sıkıştırdı. "İstediğin bu mu?" diye sordu.

Parmakları sanki bırakmak istemiyormuş gibi adamın gömleğini kavradı. "Her şeyden çok."

Bir iniltiyle günlerdir yapmak istediği şeyi nihayet yaptı. Haftalarca. Aylardır. Yıllardır, ama bunu göremeyecek kadar kördü. Ben onun ağzını buldu ve kendi ağzını onunkinin üzerine kapattı. İlk dokunuşta bir doğruluk hissi kapladı içini. Yıllar ve yıllar boyunca paylaştıkları öpücükten aldığı hisler

Arkadaş olarak daha iyi olacaklarına karar verdikleri o an çok yanlıştı. Kollarına oturduğunda yanlış bir şey yoktu. Ağzının onunkinin altında hareket etmesinde yanlış bir şey yoktu. İçindeki her şeyin sanki hayatını yarı yarıya yaşıyormuş gibi canlanmasında yanlış bir şey yoktu.

O da aynı şeyi hissediyor muydu?

Onu itmediğini düşünürsek, aslında kendini ona doğru bastırma şekli evet diyordu. Parmaklarının saçlarının arasından geçerek onu kendine yakın tutması, bunu onun da en az kendisi kadar istediğini gösteriyordu.

Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onu iç çekmeye, haykırmaya ve zevkle çığlık atmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Onun vücuduyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu.

"Yatak," diye mırıldandı öpüşmelerini keserken dudaklarına karşı.

"Evet, lütfen."

Birbirlerine doyamadan, kapı ile yatak arasındaki kısa mesafeyi öpüşerek geçtiler. Adamın bacağına yan tarafı kapıya çarptığı anda, adam kadından uzaklaştı.

Kahretsin, o çok güzel. Bunu yapmak için neden bu kadar bekledim?

Bu düşünce zihninden geçerken bir yandan da Öpücüklerinden şişmiş dudaklarının dolgunluğu. Mavi gözlerindeki mutluluk ışıltısı.

"Nefesimi kesiyorsun Clarabelle," diye mırıldandı ve bir parmağını vücudunda gezdirdi.

"Aynen," diye karşılık verdi ve elbisesinin fermuarını açmak için arkasına uzandı.

Ben onun elini itti ve sırtı ona dönük olacak şekilde çevirdi. "Bırak ben yapayım."

Saçlarını dikkatlice omzunun üzerinden itti, böylece takılmadı ve tırnağı aşağı çekti, ona olan arzusu maruz kaldığı her cilt santiminde arttı. Eğilerek

İleriye doğru küçük öpücüklerini kızın omurgasına doğru bastırdı ve kızın keskin nefes alışının tadını çıkardı.

Straplez sütyeni ve tangasıyla karşısında durana kadar elbiseyi yavaşça vücudundan çekti.

Birlikte geçirecekleri ilk zamanın uzun ve şehvetli bir yolculuk olmasını istiyordu ama onu neredeyse çıplak görmek onu yatağa atıp içine almak için baştan çıkarıyordu. Kendini onun içinde kaybetmek.

"Ben?" Omzunun üzerinden ona baktı, gözlerinde gördüğü mutluluğu bir parça endişe kovalamıştı.

Dikkatlice onu çevirdi, böylece şimdi ona bakıyordu ve göğüslerinin neredeyse sütyeninden nasıl döküldüğünü gördü. "İzle beni," diye emretti sakın bir sesle.

"Her zaman."

Kadının yakıcı bakışları altında adam kıyafetlerini çıkardı, kadının gözlerindeki endişenin yerini hızla ihtiyaç aldı. İkisinin de üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve sanki sonunda olmaları gereken yerde olduklarına inanamıyorlarmış gibi birbirlerini inceliyorlardı.

Clara inisiyatifi ele aldı ve yatak başlığına dayanana kadar yatağa tırmandı. Ben de hemen onu takip etti, Clara'nın tekrar kendisine yakın olmasını istiyordu.

Ağızları aç bir öpücükle buluştu. İkisinin de istediklerinin bu olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan bir öpücük.

Çenesinden boynuna yumuşak öpücükler bıraktı. Adam kulağının altındaki deri parçasını öptüğünde kadın kıpırdandı ve vücudunu kavislendirdi. O bölgenin tekrar ziyaret edilmesi gereken bir nokta olduğunu aklına not etti. Ben, kızın sevdiği bölgeleri kataloglamaya devam ederek keşfine devam etti.

Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı ve göğüslerini ortaya çıkardı. Dilini areolasının etrafında döndürmek için eğilmeden önce manzara karşısında inledi, sonra meme ucunu ağzına aldı. Diğer göğsündeki meme ucuna masaj yaptı ve kopardı.

"Tanrım, Ben, bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi Clara ve penisi boxer külotunun pamuğunun kısıtlamasına karşı titreşti.

Her ne kadar onun içine gömülmek istese de, dürtüsünü kontrol etti ve dantelli tangasının taraklı kenarını takip ederek göbeğinden aşağıya doğru öptü. Kadının uyarılmışlığının kokusu, onu tatması için cezbediyordu. Parmağını ince kumaşın altından geçirerek bacaklarından aşağıya doğru indirdi ve kumaşı uzaklaştırdı.

Amcığı parlıyordu ve adam dudaklarını yaladı, onun ilk tadını almaya hazırdı. Yaptıkları hiçbir şeyin garip olmadığını fark etti. Hiç beceriksizlik yoktu. Utanarak gülmek ya da kendini gizlemek yoktu. Clara ona karşı açıktı, gözleri arzudan ağırlaşmıştı.

Bir an daha bekleyemedi, bacaklarının arasına yerleşti ve kaygan kıvrımlarına uzun bir dokunuşla, asla geri dönemeyecekleri bir çizgiyi geçtiklerini biliyordu. Ve hiç pişmanlık duymuyordu. Nefes almaktan daha çok istediği şey buydu.

Klitorisini emdiğinde ve kemirdiğinde nasıl tepki verdiğine dikkat etti. İki parmağını içine soktuğunda saçlarını çekerken duyduğu hafif acıyı memnuniyetle karşıladı. Adam onu yerken yavaşça içine girip çıkarken kalçaları kalktı.

Aleti serbest kalmak için çılgılık atıyordu ama vücudunun dürtülerini görmezden geliyor, dikkatini tamamen Clara'ya ve onun zevkine veriyordu. Hızını artırdıkça, kalçaları titremeye başladı, çılgınlıkları gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. Onları duymak hoşuna gidiyordu. Clara'nın aklını kaçırmasına neden olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Ben onun klitorisini sertçe emdi ve serbest bırakılması dilini kaplarken vücudu gerildi. Vücudu gevşeyene ve parmakları saçlarındaki ölümcül tutuşlarını bırakana kadar sularını yaladı, eşsiz tadının tadını çıkardı.

Yavaşça öpücükler kondurarak kadının üzerine uzandı, ereksiyonu kadının girişine dayanmıştı. "İyi misin?"

boynunun kıvrımına yumuşak bir öpücük kondururken sordu ve bir başka ürperti daha kızın içinden geçtiğinde memnun oldu.

"Çok iyi. Daha fazlasını istiyorum." Parmakları adamın sırtından aşağı inerek kıkına ulaştı ve kıkını sıktı; bu onu neredeyse uçurumun kenarına getirecekti.

Ben gözlerinin içine bakabilmek ve vücuduna sakinleşmesi için bir şans verebilmek için ondan uzaklaştı. "Biraz daha?"

"Evet. Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi."

Kahretsin, eğer onun kontrolünü kaybetmesini istiyorsa, bu konuda doğru yolu izliyordu. Ona çarpmak istedi ama yapmadı. "Bu kadar otoriter olabileceğini bilmiyordum," dedi onun yerine.

"Ne istediğimi biliyorum," dedi muzipçe sırıtarak.

"Hoşuma gitti." Ona uzun, durgun bir öpücük daha verdi, son anı uzattı. Geri çekilip yataktan kalkmadan önce dudaklarını ısırdı.

"Ne? Nereye gidiyorsun?" Clara'nın sesinde hiç de duymak istemediği bir sıkıntı vardı.

Uzandı, pantolonunu kaldırdı ve cüzdanını çıkardı. "Sadece biraz koruma almak için bunu alıyorum."

Bekârlığa veda partisinde iş yerinden birinin eline sıkıştırdığı prezervatifi tuttu. O gece Ben prezervatifi cüzdanına koymuştu, adamın neden ona verdiği dair hiçbir fikri yoktu ama verdiği için son derece minnettardı, yoksa Clara'yla aralarında böyle bir şey yaşanmazdı.

"Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Eğer bu senin için bir fark yaratacaksa." Clara sevimli bir şekilde darmadağınık görünüyordu ve onun yanında olmak için yatağa geri dalmak istedi.

Yine de onun teklifi karşısında başını salladı. "Senin içinde çıplak olmayı ne kadar çok istesem de, seni korumam da gerekiyor. Hamilelikten değil ama başka şeylerden. Son bir aydır Fern'le yatmadım. Düğün gecemizin 'özel' olmasını istedi ve bir süredir prezervatif kullanmıyoruz. Güvende olduğumdan emin olmalıyım. Diğer adamlar ne kadar zamandır yattığını bilmiyorum."

Kahretsin, Clara'yla ilk kez seks yapmadan önce yapmak istediği konuşma bu değildi ama yapılması gereken bir konuşmaydı. İkisinin de çıplak olması ve Clara'nın az önce orgazm olması önemli değildi, onlar böyle yaşıyordu. İlişkileri böyleydi - alışılmadık ama onlar için işe yarayan.

Clara elini uzattı ve o da elini tuttu. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Beni koruduğun için."

Ben onun yanındaki yatağa oturdu ve yanağına yapışan kahverengi saç tellerini fırçalayarak uzaklaştırdı. "Seni her zaman koruyacağım."

Tanrım, bu kadın onun için çok önemliydi ve çok fazla zamanı boşa harcamışlardı. Birlikte olabilecekleri zamanı. Ama şimdi birlikteydiler, önemli olan tek şey buydu.

Prezervatifi takmadan önce onun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve tekrar yanına uzandı. Daha önceki karşılaşmalarından kalan sıcaklık soğumuştur ama bu onun için sorun değildi. Onu tekrar tahrik etmek zevkle yapacağı bir şeydi.

Adam ona dokunamadan, Clara ellerini göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatmaya zorladı ve üzerine çıktı. Aleti onun kıkırına dayanmıştı. Otoriter Clara geri dönmüştü ve bu hoşuna gitmişti.

"Şimdi sana eziyet etme sırası bende." Meme ucunu ağzına aldı ve hafifçe çekiştirdi. Zevk okları içinden geçerek taşaklarını sıktı. Parmakları göbeğinden aşağı inerek sikinin etrafına dolandı. Kadın onun sert uzunluğunu aşağı yukarı okşarken inledi.

Buna daha fazla katlanmasına imkân yoktu; patlamaya hazırdı ve bu istediği son şeydi. Eğer kaybedecekse, kızın derinliklerine gömülerek kaybedecekti.

Ben onun elini tutarak keşfini durdurdu. "Bundan daha fazlasını yaparsan utanç verici olur."

Suratını astı ama mavi gözleri neşeyle parlıyordu. "Bunu y a p a m a y ı z , değil mi?" Eğildi ve onunkini çekti

Alt dudağını dişleriyle ısırđı, sonra bıraktı ve dilini ısırđıđı kısımda gezdirdi.

Clara'nın yatakta bu kadar cesur olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu onun başka bir yönüydü ve onunla bu kadar rahat olmasına bayılıyordu.

Ben bir kolunu onun beline doladı ve altına yatması için onu çevirdi. Elleriyle Ben'in omuzlarını kavradı ve ona baktı, gözleri yumuşak ve güven doluydu. Onu incitecek bir şey yapmayacağına güveniyordu. Ve yapmayacaktı da.

Mükemmel bir şekilde hizalanmışlardı. Göğüs göğüse. Uyluk uyluğa. Sikler amlara. Birbirleri için yaratılmışlardı ve ruhunun derinliklerinde, birleştiklerinde bunun büyülu olacağını biliyordu.

Bir kez daha onun dudaklarını yakaladı. Onu öpmekten yorulacağını hiç sanmıyordu. Vücudu onun içinde olmak için can atıyordu. Onu doldurmak ve sıcaklığının kendisini sarmasını arzuluyordu. Kalbi bir sürü duyguyla dolup taşıyordu. Ben aralarına uzandı ve onun klitorisini okşadı, daha önceki orgazmından dolayı hâlâ ıslak olduğunu görmekten memnun oldu.

Bu anı normalde olduğundan çok daha uzun süre ertelemişti. Kendisinin ve Clara'nın ilk seferinin özel olmasını istiyordu. İkisinin de unutamayacağı bir an olmasını.

"Şimdi, Ben. Beni daha fazla bekletme," diye yalvardı, parmakları Ben'in göğsünde geziniyordu.

"Bana bak, Clarabelle. Sana sahip olurken seni izlemek istiyorum." Şimdi sesi sahiplenici ve talepkâr çıkan oydu ama Clara onun bakışlarına karşılık verdi, gözlerinde arzu ışıllanıyor.

Aşağı uzandı ve sikini tutarak onun amına dayadı. Aralarında sadece bir kez ilk kez olacaktı ve her şeyi içine çekmek için bir an ayırdı. Clara ona gülümsedi, nefesini kesen güzel bir gülümsemeydi bu ve Clara ona doğru kaydđ, dişlerini gıcırdatarak kendini ustalıkla itmekten alıkoymaya çalıştı.

Adam kadının içine tam olarak oturduğunda kadının nefesi kulaklarını doldurdu. Sıcak, ıslak ısıısı onu çevreledi.

"Ben, çok iyi hissediyorsun," diye inledi ve kalçalarını kaldırarak onu hareket etmeye teşvik etti.

"Sen de öyle."

Ciddi bir şekilde hareket etmeye başladı, dışarı çekip sonra tekrar içeri itti. Clara onu itiş kakışla karşıladı. Elleri Clara'nın omuzlarını kavradı, tırnaklarını batırdı ve Clara acıdan hoşlandı. Clara'yla birlikte biraz acıdan hoşlandığını fark ediyordu, belki de bunun nedeni onun yanında kendini güvende hissetmesiydi. Ya da belki de sadece Clara'ydı. Umurunda değildi, tek bildiği daha fazlasını istediğiydi.

Yavaş tutmaya çalışmak imkânsızdı ve kısa süre içinde ona vurmaya başladı. Clara'nın zevk iniltileri kulaklarını dolduruyor ve onu teşvik ediyordu. Taşakları karıncalanmıştı ve serbest kalacağını biliyordu ama Clara olmadan boşalmak istemiyordu.

Aralarına uzanarak klitorisini buldu ve üzerine bastırdı. Kadın tepki olarak ürperdi ve gerildi, bir saniye sonra doruk noktası onu parçaladı, iç kasları onun horozunu sertçe sıkarak onu kenara gönderdi. Serbest bırakılma çığlıkları odanın içinde yankılandı.

Ben, aralarındaki bağı koparmak istemediğinden, yuvarlanırken onu sıkıca kavradı. Kadının saçları göğsüne dökülüyordu ve Ben bu görüntüye bayılıyordu.

Kendisine tekrar sormak zorunda kaldı, bunu yapmaları neden bu kadar uzun sürmüştü?

Bölüm 10

BUNU YAPMALARI NEDEN BU KADAR UZUN SÜRMÜŞTÜ?

Ben'in kucağında yatarken bu düşünce Clara'nın zihninde bir atlıkarınca gibi dönüp duruyordu. Ben'in kolları onu sımsıkı sarmış, nefesi saçlarını dalgalandırmıştı. Vücudu birlikte yarattıkları hislerle uğulduyordu. Daha önce hiç yaşamadığı duygular. Elbette daha önce de orgazm olmuştu ama Ben'le paylaştıkları bir üst seviyedeydi. Onu ilk kez çıplak görmek bile garip gelmemişti. Nefes kesiciydi.

"Neden bu kadar çok düşünüyorsun?" Ben dudaklarını kızın ensesine bastırdı ve kızın içinde bir ürperti dalgalandı. Vücudu onunkinin o kadar farkındaydı ki, hiç komik değildi.

"Bunu yapmak için neden bu kadar beklediğimizi merak ediyordum." Konuşmasını bitirdiği anda dünyanın onu yutmasını istedi.

Ona böyle bir şey söyleten neydi?

Eğer adam ondan uzaklaşırsa şaşırmayacaktı ama mümkünse adamın kolları onu daha da sıkıca saracaktı.

"Bilmiyorum ama ben de aynı şeyi düşündüm."

Onun da aynı şeyi düşündüğünü bilmek onu rahatlatmıştı. "Sanırım zamanlama yanlış," diye mırıldandı, ikisinden birinin bir partnerle birlikte olduğu tüm zamanları düşünerek.

John'dan ayrıldıktan sonra, ayrılık nedeninin Ben'in bir arkadaştan daha fazlası olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını anlaması olduğunu bildiğinden, ne istediğini çözmesi gerektiğine karar vermişti. Eğer Ben'e sahip olamayacaksa, onsuz hayatının nasıl olacağını düşünmesi gerekiyordu.

Yine de şimdi, paylaştıkları şeylerden sonra, arkadaşlıktan daha fazlasına sahip olmaları için mücadele etmemesinin hiçbir yolu yoktu ve Ben'in ona söylediği şeylerden, onun da aynı şekilde hissettiğine inanmak zorundaydı.

Yüzü ona dönük olacak şekilde dönerek elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu, kalbinin sabit gümbürtüsü onu toprakladı. Bakışları onunkilerle birleşti. "Geri dönemeyiz, Bento. Bundan sonra olmaz."

"Biliyorum. İstemiyorum. İleriye gitmek istiyorum. Seninle birlikte."

Ben'e karşı olan hislerini uzun süre kilit altında tutmuştu ama o kilit açıldı ve içinden bir özgürlük duygusu aktı. "Emin misin? Çünkü ben de bunu çok istiyorum."

"Çok eminim, Clarabelle." Ben'in başı eğildi ve dudakları tekrar buluştu. Bu seferki öpücük vaatlerle doluydu. Mümkün olduğunu düşünmediği bir gelecekle doluydu. Aşkla doluydu.

Ben onları yuvarladı, böylece tekrar onun üstündeydi, siki onun kalçasına sertçe dayanmıştı. Onu çok istiyordu. Aralarında her zaman böyle bir şey olmasını istiyordu.

"Sana tekrar ihtiyacım var," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Benim de sana ihtiyacım var ama başka prezervatifim yok."

Korunmaktan bahsetmesi ona ilk kez sevişmeden önce söylediği şeyi hatırlattı. O sırada şehvetine ve ona olan ihtiyacına o kadar kapılmıştı ki, bunu sorgulamamıştı. Yine de şimdi, neden yanında prezervatif taşıdığını bilmek zorundaydı. "Fern'le kullanmıyorsanız neden prezervatifiniz vardı?"

Ben'in Fern'e yaptıklarını düşünmek ona pek iyi gelmiyordu, ama Ben'e bir şey yapabilecek gibi de değildi.

bu konuda üzgündü. Nişanlıydılar, bir süredir birlikteydiler, tabii ki birlikte yatmışlardı ve hangi doğum kontrol yöntemini tercih ettiklerini tartışma aşamasına gelmişlerdi.

Ben içini çekti ve o da istemediğini bildiği bir şeyi duymaya hazırlandı. "Bekârlığa veda partimdeki bir adamdan aldım. Ve düşünceleriniz tamamen yanlış bir teğet geçmeden önce, bu masum ve bir şakaydı. Hepsi iyi bir eğlenceydi. İyi ki almışım."

Ben'le arkadaş oldukları onca zaman boyunca, ona karşı hissettikleri dışında hiçbir konuda yalan söylememişti ama Ben'in ona ne hissettiğini söylemediğini düşününce, ona kızamıyordu. Prezervatifi nasıl bulduğu konusunda ona inanmıştı. "Sende de olmasına sevindim ama keşke arkadaşın sana daha fazlasını verseydi."

Ben kıkırdadı. "Ben de, ama eğlenebileceğimiz başka pek çok yol var."

Bu öneriyle vücudu ısındı ve kendini ona yapıştırarak kalçalarını onun sert sikine sürttü. "Gerçekten mi? Bana göstermeye ne dersin?"

"Memnuniyetle."

BİR ÖNCEKİ SABAH OLDUĞU GİBİ, Clara ateşli bir şekilde uyandı ve bunun nedenine gülümsedi. Ben'le birbirlerine zevk vermek için kullandıkları yaratıcı yöntemler, içinde yeniden arzu uyandırmıştı. Ne kadar tahrik olduğuna inanamıyordu. Sanki Ben'le ilk sevişmelerinden sonra taşkın kapıları açılmıştı ve birbirlerine doyamıyorlardı.

Başka neler yapabileceklerini görmek istese de, gerçekten prezervatif almaları gerekiyordu çünkü

Ben'in sadece bir kez içine girmesi yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Ona binebilmek ve farklı pozisyonlar denemek istiyordu.

Bacaklarının arasında ihtiyaç birikti ve uyluklarını birbirine kenetledi, ama bu sadece daha da kötüleştirdi.

Ben'in parmaklarını bacaklarının arasında hissettiğinde şaşkınlıkla irkildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ve sonra inledi. Başparmağı klitorisini okşadı ve kız gözlerini kapatarak Ben'in neden olduğu hislere kendini bıraktı.

"Kıvranışların beni uyandırdı. Sana yardım edebileceğimi düşündüm." Adam kadının boynu ile omzu arasındaki eti ısırdı ve kadın adamın sert a l e t i n i k ı ç ı n d a hissederek ona doğru eğildi.

Clara arkasına uzanıp onun sikini kavradı ve sert uzunluğunu sıkarken, "Düşünme tarzını seviyorum, Bennett Bolton," dedi.

"Seni görmem gerek," diye fısıldadı kulağına. "Parçalanışını izlemek istiyorum. Parçalandığında adımı haykırdığını duymak istiyorum."

Clara Ben'i hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Bunu istemedi. Ona her şeyi vermek istiyordu. İsteksizce Ben'i tutmayı bıraktı ve yuvarlanabilmek için Ben'in elini itti. Bir saniye sonra yüz yüze geldiler.

Ben'in yüzünde yavaş ve şehvetli bir gülümseme belirdi ve kızın kalbi, Ben'in ona özel bir şey verdiğini bilerek sıkıştı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ben'in ağzı hemen kapandı ve Ben'in parmakları tekrar bacaklarının arasına girdiğinde kendini öpücüğe bıraktı.

Amını okşarken, dili dudaklarını okşadı ve onu kendisine açılması için cesaretlendirdi. Kadın açtı ve adam iki parmağını kadının içine sokarken dilini de içine soktu. Ona da zevk vermek istiyordu. Kendisini orgazma ulaştırdığı gibi onu da orgazma ulaştırmak istiyordu ama tek yapabildiği adamın omuzlarına tutunup parmaklarına binmek ve onun sert siki olmasını dilemektir.

Ağzını onunkinden ayırdı ve doruk noktası ona çarparken adını haykırdı.

"Kahretsin, içinde olmaya ihtiyacım var," diye inledi boynuna karşı.

"Bunu ben de istiyorum," dedi nefes nefese, hala serbest bırakılmasından dolayı uçuyordu.

"Prezervatife ihtiyacımız var." Kalçalarını ona doğru çevirdi, siki yakınlığıyla onu kızdırdı.

Kendisine verdiği zevkin aynısını ona da vermek isteyen Clara, Ben'in göğsünü itti. Ben bir kıkırdamayla sırt üstü yere düştü. "Yapmak istediğin bir şey mi var Clarabelle?" Kaşı kendini beğenmiş bir şekilde kalktı.

"Evet." Bacaklarının arasına gelene kadar aşağı doğru kıpırdandı ve adamın sert siki dudaklarına yaklaştı. "Bunu yapmak istiyorum." Ağzını onun sert uzunluğunun etrafına kapattı.

Nefesi tıslayarak dışarı çıktı ve kalçaları boğazının arkasına çarpına kadar kalktı. Onu tekrar emmeden önce dilini ucunun etrafında döndürdü. Ben'in çıkardığı zevk seslerinin tadını çıkararak hareketi birkaç kez tekrarladı.

Taşaklarını tutup sıkı ve eğer mümkünse, adamın siki daha da sertleşti.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye inledi. "Durma."

Clara'nın böyle bir planı yoktu ve dilini düzleştirip aletini tabanından ucuna kadar yalarken aynı anda baskıyı da artırdı.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye uyardı onu.

Bu onun için sorun değildi, onun kontrolünü kaybetmesini istiyordu, tıpkı kendisine defalarca kontrolünü kaybettirdiği gibi. Dokunuşunun altında, içindeki her şeyin sıkılaştığını hissedebiliyordu ve bir saniye sonra, salgısı ağzına fişkırdı ve adını haykırdı. Kadın onu doruk noktası boyunca emmeye devam etti ve hepsini yuttu. Ben yatağa yığıldığında Clara sonunda ağzını çekti. Dudakları şehvetli bir öpücükle çarpışana kadar onun vücuduna doğru öptü.

"Bu..." dedi ayrıldıklarında, ciğerlerine hava çekme ihtiyacıyla göğüs kafesleri kabarıyordu.

"Biliyorum."

Sakso çekmek normalde yapmaktan hoşlandığı bir şey değildi ama Ben'leyken buna doyamıyordu. Birlikte geçirdikleri geceyle ilgili her şey inanılmazdı.

Ona sarıldı ve gözlerini kapattı, zamanın dışında bu anın tadını çıkarıyordu, otel odasından ayrılıp gerçek dünyayla yüzleştiklerinde başa çıkmaları gereken şeyler olduğunu biliyordu. Ama şimdilik bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

Clara, her ne olursa olsun, bunun üstesinden birlikte geleceklerine inanıyordu. Ona göre onlar artık ayrı varlıklar değil, bir bütündü.

Bölüm 11

"BUNU YAPMAK İSTEDİĞİNE EMİN MİSİN?" AYRILIRKEN BEN SORDU

Otele. Eğer Clara fikrini değiştirdiğini ve otel odalarına geri dönmek istediğini söylerse, bunu kesinlikle yapacaktı, tabii ki prezervatif almak için bir mağazaya uğradıktan sonra.

"Evet. Yıllardır hayvanat bahçesine gitmemiştim ve Charlee çok eğlenceli biri." Clara kolunu onun koluna doladı, sıkı göğüsleri onun pazusuna bastırıyordu. Adamın aleti bu dokunuşla hemen sertleşti.

Artık ona olan ihtiyacını itiraf ettiğine göre, Clara'nın yanında sürekli bir uyarılma halindeydi; kontrol etmesi gereken bir şeydi bu.

Clara'yı odalarına geri götürme düşüncesini aklından kesin bir şekilde uzaklaştırdı. Sabahki zevk seansından sonra uyandıklarında Reed ve Lauren'ın çıkacağı hayvanat bahçesi gezisinden bahsetmiş ve Clara'nın onlara katılmak isteyip istemediğini sormuştu. Clara'nın hemen evet demesi içini ısıtmıştı. Fern'le birlikte olsaydı muhtemelen bu fikirden hoşnutsuzluk duyarak burnunu kırıştırdı.

*Hayır, artık Fern'i düşünmek yok. O geçmişte kaldı.
Ben geleceğim yanımdaki kadınla.*

Ben, birlikte geçirdikleri geceden sonra Clara'yla hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerine iliklerine kadar inanıyordu.

"Charlee bir enerji yumağı ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum," dedi sonunda. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Şehrin önünü boydan boya kesen güzel Swan Nehri'ni feribotla geçebilecekleri Elizabeth Quay'e doğru yola çıktılar. Daha sonra hayvanat bahçesine yürüyecekler ve girişte Reed, Lauren ve Charlee ile buluşacaklardı. Reed, onlara katılacaklarını söyleyen mesajına bir başparmak yukarı emojisiyle yanıt vermişti.

Nehrin bir yakasından diğerine yolculuk uzun sürmedi ve çok geçmeden hayvanat bahçesine ulaştılar. Küçük bir heyecan çılgılığı havayı kirletti, Charlee ona çarpmadan önce Ben'in sahip olduğu tek uyarı.

"Ben Amca! Ben Amca! Burada olduğun için çok mutluyum. Merhaba Clara!"

Charlee'nin coşkulu selamlaması, tıpkı küçük kızın yaptığı gibi, kalbine doğru yol aldı. Onu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı. Omzunun üzerinden çok uzakta olmayan Reed ve Lauren'ı gördü. Reed koruyucu bir kolla Lauren'ın omzuna sarılmıştı ve Lauren da Reed'e yaslanmıştı, sanki Reed sırf onun için dünyayı ayakta tutuyordu. Bu mesafeden bile aralarındaki aşkı görebiliyordu. Zamanla sıkılaştı ve kalınlaşan görünmez ama elle tutulur ipliği.

Clara'nın yanında durduğu yere baktı ve yüzündeki ifade ezberlediği bir ifadeydi ama onu yakalamak için bir kamerası olmasını diledi. Lauren'ın Reed'e baktığı gibi bakıyordu ona.

Dünya durdu ve etrafındaki gürültü yok oldu. Kollarındaki Charlee'nin farkındaydı. Onun konuşmalarının farkındaydı ama biri ondan tekrar etmesini istese ne söylediği hakkında en ufak bir fikri bile olmayacaktı. Tüm odağı, hayatı boyunca tanıdığı kadındaydı.

Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum.

Bir şekilde Charlee'yi güvenli bir şekilde yere yatırmayı başardı ve küçük kızdan kurtulur kurtulmaz kendisi ve Clara arasındaki kısa mesafeyi kapattı. O

elleriyle yüzünü çerçeveledi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Aralarındaki bu bağa nefes almak kadar ihtiyacı vardı.

Hayvanat bahçesinin önünde durmaları ve etrafta bir sürü insanın dolaşması önemli değildi, bazıları muhtemelen bu sevgi gösterisinden iğrenerek onlara bakıyordu. Bu manzara karşısında iç geçiren başkaları da olabilirdi. O bunu umursamadı. Tek yapmak istediği ona sarılmak, onu öpmek ve hissettiği her şeyi öpücüğe dökmektir.

Sonunda duyarlılığı geri geldi ve göğsü hızla inip kalkarak ihtiyacı olan oksijeni içine çekti.

"Ben?" diye sordu usulca.

İçinden onu sevdiğini söylemek geliyordu ama duygularını ilk kez itiraf ederken etraflarında bir seyirci olmasını istemiyordu. Yabancıların önünde onu anlamsızca öpmekten çok mutlu olduğu düşünülürse ironikti.

"Buna ihtiyacım vardı," diye basitçe cevap verdi.

Clara sanki öpücükte daha fazlası olduğunu biliyormuş ve onun ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. "Ben de."

Gülümseyerek onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine doladı. "Biraz hayvan görmeye ne dersin?"

"Yolu göster." Kadın mutlulukla güldü ve adam bunun sebebi olmayı sevdi.

"Ben Amca neden Clara'yı öpüyordu? Fern nerede?" Reed ve Lauren'in durduğu yere geldiklerinde Ben, Charlee'nin sorularını duydu.

"Charlee!" Lauren ona bakmadan önce haykırdı. "Çok özür dilerim. Açıklamana gerek yok."

Lauren'in düğünde Reed'le birlikte olduğunu düşünürsek, neler olup bittiğini gayet iyi biliyordu ama yeni yeğenine açıklamaktan mutluluk duyacaktı. Clara'nın elini bıraktı ve Charlee'nin önünde çömeldi. "Buna senin için cevap verebilirim. Fern ve ben evlenmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdik. Nedenine gelince

Clara ve ben öpüşüyorduk, birbirimizi tanıyorduk ve uzun zamandır en iyi arkadaştık. Aramızdaki şeyler değişti."

Açıklamalara gelince, özellikle Clara'yı a ilişkisindeki değişiklik oldukça yalındı ama küçük kız için yeterli olduğunu umuyordu.

"Oh, tamam. Onunla evlenecek misin? Çiçekçi kızın olabilir miyim? Fern'le evlendiğinde ben de olmak istedim ama o beni istemedi. Ondan pek hoşlanmıyordum ama sen hoşlandın, ben de hoşlanmaya çalıştım."

Ben'in zihni Charlee'nin ağzından dökülen kelimelerle allak bullak olurken, arkasında Reed ve Clara kahkahalar atıyor, Lauren ise kızının filtresizliğinden utanarak inliyordu. Baldızına göz kırptı. "Hakkını vermek lazım, aklından geçeni söylüyor."

Lauren kızının sarı saçlarını karıştırdı ve gözlerini devirdi. "Bir de bana sor." Yanına geldi ve ona sarıldı, kulağına fısıldadı. "Ne olursa olsun, bugün seni hiç görmediğim kadar mutlu görünüyorsun."

Lauren'ın sarılmasına karşılık verdi ve söylediklerini düşündü. Daha mutluydu. Kendini bir hafta öncesine göre milyonlarca kat daha hafif hissediyordu. Fern'in ruhuna böyle bir gölge düşürdüğünden haberi yoktu, ta ki gölge yok olana kadar.

"Sanırım bunu içeri götürüp hayvanları görmemizin zamanı geldi, değil mi ufaklık?" Reed, Charlee'yi kucağına alıp döndürürken sordu, küçük kızın kıkırdamaları bulaşıcıydı.

"Evet baba! Aileni görebiliriz!" Kızın gözleri masumiyetle parlıyordu ama Ben kızın söyleyeceği şeyin hiç de masum olmayacağından şüpheleniyordu. "Maymunlar!"

Reed üvey kızına alaycı bir şekilde hırladı ve kızın kıkırdamaları daha da yükseldi.

Clara ona doğru yaklaştı ve başını omzuna yasladı. "İşte aile böyle bir şeydir."

Ben ona sıkıca sarıldı. "Kesinlikle öyle."

AYAKLARI ACIYORDU ve sıcaktan bunalmıştı ama Ben, Clara, kardeşi ve ailesiyle çok güzel bir gün geçirmişti. Hayvanat bahçesindeki her hayvanı ziyaret etmişlerdi. Charlee onlar bakarken atlıkarıncaya binmişti. Şimdi küçük kız Reed'in kollarındaydı ve başını onun omzuna yaslamıştı. Uyuması uzun sürmeyecekti ve Ben ona katılabilmeyi diledi.

Reed, Charlee'ye sarılışını düzeltirken, "Bugün geldiğin için teşekkürler, kardeşim," dedi.

"Bizi davet ettiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Güzel bir gün oldu." Fern'le tanıştığından beri kardeşiyle ne kadar az zaman geçirdiğini fark edince durakladı. Kabul etmek gerekir ki Reed'in hayatı son birkaç ay içinde büyük ölçüde değişmişti; Lauren'ı bulmuş, vurulmuş, Lauren ve Charlee'yi çılğın eski sevgilisinden kurtarmış, sonra da evlenmişti. Ama yine de onunla bir şeyler yapmak için daha fazla zaman ayırmalıydı. Birbirlerinden geriye kalan tek şey onlardı. Ebeveynleri birbirlerinden birkaç ay sonra ölmüştü. "Böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olduğu için üzgünüm."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu; Reed onun nereden geldiğini anlamıştı. "Aileler böyledir Ben, birbirimize ihtiyacımız olduğunda hep yanımızda oluruz. Sana ihtiyacım olduğunda sen hep yanımdaydın."

"Biliyorum ama Fern'in benim ona odaklanmamı sağlamak için elinden geleni yaptığı gerçeğini de göz ardı etmeyelim."

"Belki, ama sana ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakacağını biliyordum. Vurulduğumda da öyle yaptın."

Ben gözlerini devirdi. "Evet, karını kurtarıırken dikişlerini patlattığını düşünürsek, ikinci kez hastaneye yatışın."

Reed, Lauren ve Clara'nın birlikte güldükleri yere baktı. "Her anına değer. Ve bunu bir kez daha yapardım."

Milyonlarca kez." Ben'le yüzleşti, gözleri ciddiye. "Ve bunu senin için de yaparım."

"Yapacağını biliyorum." Reed'e tek koluyula sarıldı. "Birkaç gün içinde seni ararım ve bir araya gelmeyi ayarlayabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Kafanı kıcından çıkardığına sevindim." Sadece bir kardeşin bir kardeşe söyleyebileceği gibi konuştum.

"Anlamı?" Ben sorguladı ama Reed'in neyi ima ettiği konusunda iyi bir fikri vardı.

"Clara. Yeterince uzun sürdü ve kendini kalıcı olarak Fern'e bağlamadan önce bunu çözümüş olmana sevindim."

Hayatını mahvetmeye bu kadar yakın olduğu fikri, Ben'in kısa bir süre önce yediği dondurmayı tekrar gündeme getirmekle tehdit ediyordu. "Ben de öyle. Tam önümdeydi ve ben bunun farkında bile değildim."

Reed boştaki eliyle onun omzuna vurdu. "Sen yaptın. Onu bunca yıl yakınında tuttun çünkü içten içe biliyordun ama her ne sebeple olursa olsun tetiği çekemedin. şimdi çektin ve bundan pişman olmadığını biliyorum."

O anda Clara başını kaldırdı ve bakışları birleşti. Kalbi sevgiyle kabardı ve ayakta durup kardeşiyle konuşmak yapmak istediği son şeydi. "Hiç pişman değilim. Hayatımın en iyi kararını verdim." Kelimeleri öyle bir telaffuz etti ki, sadece Reed duymakla kalmadı, Clara da anlayabildi.

Yavaş bir gülümseme yüzüne yayıldı, yüksek elmacık kemiklerini vurguladı ve bu mesafeden bile mavi gözlerindeki mutluluk ışıltısını görebiliyordu.

"Görüşürüz, kardeşim." Clara onunla yarı yolda buluştu. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Bölüm 12

TÜM ARACILIĞIYLA YOLCULUK GERİ ÜZERİNDE FERİBOT VE YÜRÜYÜŞ İÇİN

Prezervatif almak için durdukları otelde, Clara'nın kanı beklentiyle köpürdü. Hayvanat bahçesinde Ben'i sevdiğini ağzından kaçırmak istediği pek çok an olmuştu. Oraya vardıklarında Charlee'ye sarıldığı zaman. Herkesin önünde ona verdiği öpücük. Ayak parmakları kıvrılmıştı ve eğer toplum içinde değil de başka bir yerde olsalardı, onu en yakın düz yüzeye sürükler ve nefessiz ve kemiksiz kalana kadar ona tecavüz ederdi.

Ayrılmadan önce Ben ve Reed arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu ama Reed'in Ben'i kendisinden uzak tutmaya çalıştığından endişelenmemişti. Lauren, Reed'in Fern ve Ben'in evlenmemiş olmasından ne kadar mutlu olduğunu anlatmayı henüz bitirmişti ve Reed de Lauren'a, Ben'le sonunda birlikte olmaları gerektiğini anlamalarını beklediğini söylemişti.

Clara kadını düzeltmemişti, çünkü bu doğrudu. Birlikte olmaları gerekiyordu; sadece bu noktaya gelmeleri zaman almıştı.

Şimdi otel odalarına girmek üzereydiler ve Clara kapının arkalarından kapanmasını ve Ben'in tekrar kendisine kalmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Önceki akşam olduğu gibi, kapı kapanır kapanmaz Ben onu kapıya yasladı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü. Sanki ona yeterince yaklaşıpamamış gibiydi. Birbirlerinin kıyafetlerini yırttılar ve nasıl olduysa Ben, kız daha pantolonunu indirmeden sikine prezervatif takmıştı.

"Sana çok ihtiyacım var, Clara. Sert ve hızlı olacak." Ben, Clara'nın boynunun omzuyla birleştiği noktayı bulana kadar boğazından aşağıya doğru öptü. Ben bulana kadar bu kadar hassas olduğunu ve onu bu kadar tahrik ettiğini bilmediği bir nokta.

Adam etini ısırırken ve aynı anda ona çarparken inledi. Onun için fazlasıyla hazırды ve hareket etmeye başladığında onunla itme için itme karşıladı. Bacaklarının titremesi ve uçuğunun kenarına gelmeye hazır olması uzun sürmedi.

Ben'in orgazmıyla aynı anda onun orgazmı da patladı, çığlıkları havada birbirine karıştı. Clara ona tutundu, arkasında sağlam bir şey olduğu ve önünde Ben olduğu için minnettardı, aksi takdirde yerde bir su birikintisi olacaktı.

"Çok mu sert davrandım?" Ben onu yatağa götürüp yumuşak şiltenin üzerine nazikçe yatırırken sordu.

"Hayır, hiç alakası yok. Her saniyesine bayıldım."

Ben ondan uzaklaşmak istedi ama Clara onun elini tutarak aşağı çekti, böylece Ben onun üzerinde yatıyordu. Pantolonu hâlâ ayak bileklerine sıkışmıştı ama umurunda değildi. Ben'le geçirdiği bu an mükemmeldi.

"Seni seviyorum, Bennett Bolton. Sanırım hep sevdim ama sana söylemekten çok korktum." Uzun zamandır içinde hapsettiği kelimeler ağzından kaçtı.

Ben'in gözleri büyüdü ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Kahretsin Clarabelle, ben de seni seviyorum. İki gün önce yapmam gereken şeyi düşününce buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama bu doğru. Sen benim ruh eşimsin. Benim için yaratılmış kişi. Senin gibi ben de inanmaktan korkuyordum.

Sana karşı hissettiklerim arkadaşlıktan öteydi. Hayatımda olmadığını hayal bile edemiyorum."

İtirafı karşısında gözlerinden yaşlar süzüldü. İçten içe hep onun da kendisi gibi hissettiğini düşünmüştü ama bunun doğru olduğuna inanacak kadar da kendine güvenmiyordu. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Ben yan yatıp yüzünü ona dönecek şekilde hareket etti. Elini kaldırıp saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, dokunuşu ve hareketi tatlı ve nazikti. "Buna inan. Çünkü artık öyle, durmayacak. Bu hayatımızın geri kalanının başlangıcı."

Nefesi kesildi, adam evlenme teklif etmeyecekti, değil mi? İsteddiği şey bu olsa da bunun için çok erkendi. "Burada tam olarak ne diyorsun?"

Ben kıkırdadı. "Aklından geçen bu değil. En azından henüz değil. Benim için o olduğunu biliyorum Clarabelle, ama acele etmek de istemiyorum. Çok uzun zamandır Clara ve Ben'iz, en iyi arkadaşlarız. Ben ve Clara, yani çift olarak kim olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

Söylediği her şey mantıklıydı. Arkadaşlıktan sevgili olmaya ve daha fazlasına geçişte büyük bir sıçrama vardı. "Öyle. Ama bu geçişin kolay olacağından da hiç şüphem yok. Senden başka kimseyi istemiyorum Ben. Çıktığım her erkeği seninle kıyaslıyorum. Bu yüzden hiçbir şey uzun sürmedi."

"Hayatımın en büyük hatasını yapmaya çok yaklaştım çünkü hiç şansımız olmadığını düşünüyordum. Benim senin için hissettiklerimi senin benim için hissetmediğini düşündüm. Bu yüzden sana karşı hissettiklerimi bir başkasında bulabileceğimi umarak derinlere gömdüm. Geçen gün sana Fern'i olması gerektiği gibi sevmediğimi söyledim ama ona karşı hissettiklerimin yeterli olduğuna inandım. Öyle değilmiş ve en azından o bunu anlayacak kadar akıllıymış, her ne kadar dolambaçlı bir yol izlemiş olsa da."

"Fern için ne kadar minnettar olsam da bunu ona söylemeyeceğim," dedi gülerek. "Biliyorum, hiçbir zaman Fern'in

En sevdiğim insan ve belki de bunun nedeni bizim göremediğimiz şeyleri görebilmesiydi."

Ben bir omzunu kaldırdı. "Belki de, eğer öyleyse, kabul ediyorum dememize sadece birkaç saat kala harekete geçecek cesareti göstermeliydi."

"Günün sonunda, buraya nasıl geldiğimiz önemli değil, sadece sonunda geldik." Clara Ben'in elini kalbine yaklaştırdı. "Seni ruhumun derinliklerine kadar seviyorum. Gitmene asla izin vermek istemiyorum."

Ben onun elini sıktı. "Gitmeni istemiyorum. Ve gitmene de asla izin vermeyeceğim."

"Tanrım, sesimiz çok dandik geliyor."

Elinin karşısında Ben'in göğsü kahkahalarla gümbürdedi. "Öyle."

Arzu alevlendi için hayat, ve o yapmadı istiyorum için artık konuşmayacaklardı. Geleceklerini ve atacakları sonraki adımları düşünmeleri için bolca zamanları olacaktı. Ama gerçek dünyayla yüzleşmeden önce birlikte geçirecekleri bir geceleri daha vardı ve o, yarattıkları bu cenneti en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyordu. "İlişkimizdeki bu yeni değişimi köpük banyosu ve biraz şampanya ile kutlamaya ne dersin?" Ben'in gözleri ihtiyaçla karardı ve siki kadının bacağına doğru sertleşti. "Şampanya ve çilek sipariş edeceğim. Sen banyoyu hazırlarken. Seni seviyorum, Clara." "Ben de seni seviyorum, Ben. Hem de çok."

Dudakları buluştu ve birbirlerine olan aşklarını pekiştirirken banyo ve şampanya unutuldu.

SONSÖZ

BEN BOLTON SIYAH PAPYONUNU KRAVATINI DÜZELTTİ,
HEYECANLA VE

Beklenti damarlarında dolaşıyordu. Reed'in arkasında durduğunu fark etti ve bir deja vu hissi onu sardı.

"Bunu daha önce yapmışım gibi hissediyorum," diye şaka yaptı Reed. "Evet, ben de. Ve düğünümünden bahsetmiyorum, Bu bir yıl önceydi." Reed onu omzundan alkışladı.

Bu sefer sadece ikisi hazırlanıyordu. Düğün partisi Fern'le evlenmek üzere olduğu zamankinden çok daha küçüktü. Bugün hiç gerginlik yoktu. Şüphe yoktu. Hava almak için odadan aceleyle çıkmaya gerek yoktu. Zamanın bir an önce geçmesini istiyordu, böylece küçük odaya inebilecek ve Clara'nın koridorda kendisine doğru yürüdüğünü görmeye kendini hazırlayabilecekti.

"Söylemeliyim ki, son evlenme girişimin felaketle sonuçlanmasaydı, bugün bulunduğun yerde, her zaman evlenmen gereken kişiyle evleniyor olmazdın." Reed ceketinin manşetlerini düzeltti.

"Yüzde yüz doğru, ağabey." "Son zamanlarda Fern'den haber aldın mı?"

Düğün gününde eski nişanlısı hakkında konuşmak garip olmalıydı, ancak son altı ay içinde

Fern ve onu aldattığı adam olan yeni kocasıyla birkaç etkileşim yaşadı. Mutluluk içindeydiler ve o da mutlu olduğu için Fern'e karşı öfke duymasına gerek yoktu. Hayat denen şeyin büyük planında bunun bir önemi yoktu. Sonuç her ikisinin de lehineydi.

"Evet, o ve Rick hâlâ Avrupa'da seyahat ediyorlar. Ufak tefek işlerle uğraşüyor ve harika vakit geçiriyordum." "Sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?" "Öyle oldu." Ben saatini kontrol etti, sonunda. "Vakit geldi, gidelim." "Hadi seni evlendirelim."

"HAZIR MISIN, TATLIM?"

Clara babasına baktı, gülümsemesi büyük ve misafirperverdi ama mavi gözlerindeki yaşların parıltısını kaçırmadı -gözleri tıpkı kendisinininkiler gibiydi. "Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım."

Babam güldü ama sonra ciddileşti. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Annenle benim sahip olduğumuz sevgi dolu evliliğin aynısını senin de yaşayacağını biliyorum. Her zaman mutlu ol, Tinkerbelle."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve Clara derin bir nefes alarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Teşekkürler baba. Annemin bize gülümsediğini biliyorum."

"Öyle ve onun gelinliğini giydiğin için seninle çok gurur duyacak ve mutlu olacak."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Her zaman onun elbisesini giymek istemişimdir."

Annesinin gelinliğini bizzat gördüğünde beş yaşındaydı. Annesi ona göstermek için kutusundan çıkarmış ve

Clara boncuklu A kesim elbiseye aşık olmuş ve denemesi için annesine yalvarmıştı. Annesi ona çok büyük olduğunu ve doğru zaman geldiğinde giymesine izin vereceğini söylemişti. Ne yazık ki annesi o genç bir kızken ölmüştü ama Ben evlenme teklif eder etmez babası kutuyu onun için indirmişti.

Elbisenin sadece küçük değişikliklere ihtiyacı vardı ve işte en iyi arkadaşıyla evlenmeye hazırды.

"Bu çok güzel." Lauren arkalarından kokladı. "Anne, bebek yine seni ağlatıyor mu?" Charlee seslendi Clara bir şey söyleyemeden kalktı.

Herkes güldü. Lauren hamilelik hormonları nedeniyle çok duygusaldı ve Clara, Ben'le bir aile kurmak için sabırsızlanıyordu. Hemen denemeye başlamak istiyordu ve Ben de bu konuda hemfikirdi. Önümüzdeki birkaç ay içinde hamile kalabilirse, Ben'le doğacak çocukları Reed ve Lauren'inkinden sadece birkaç ay küçük olacaktı ve kuzenlerin birlikte büyümesini istiyordu.

"Pekâlâ, yeterince bekledim. Daha fazla beklemek istemiyorum," diye açıkladı Clara ve annesinin düğün gününde taşıdığı buketin birebir kopyası olan buketini topladı.

Annesi şahsen orada olmayabilir ama başka pek çok şekilde oradaydı.

Otelin asansöründen Ben'le evlenecekleri odaya doğru ilerlediler. Kapılar açıldığında ve törenin başlamasını beklemek üzere küçük bir antreye alındıklarında üzerine bir sakinlik çöktü.

Lauren, Charlee'ninkiyle birlikte Clara'nın elbisesiyle de uğraşırken, küçük kız çiçekçi kız görevine başlamaya hazır bir şekilde parmak uçlarında zıplıyordu.

Kapı açıldı ve onları içeri alan otel çalışanı gülümsedi. "Herkes yerinde."

Yerlerini aldılar ve odanın kapıları bir çırpıda açıldı. Clara kenarda durdu, böylece

girişini yapabiliirdi. Charlee ve Lauren küçük koridorda ilerlemeye başladılar ve yolun yarısına geldiklerinde sıra Clara'ya geldi.

Ben, babasıyla birlikte girişte durakladıkları anda onlara doğru döndü. Gülümsemesi genişti ve bu mesafeden bile gözyaşlarının belli belirsiz parıltısını görebiliyordu.

Bakışları birbirlerine kilitlendi ve kız babasının kolunda koridordan aşağı süzüldü. Konuklara gülümsediğinden emindi ama tüm dikkati erkeğinin üzerindeydi. Ruh eşinde. Sonsuza dek.

Ben gelip babamı karşıladı, elini sıktıktan sonra parmaklarını onunkilere geçirdi ve birlikte nikâh memurunun durduğu yere kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. Adam daha töreni başlatamadan, Ben duvağı kaldırdı ve elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi, yapacağı şeyin niyeti yüzünden okunuyordu.

"Umm, sanırım bunu yapmak için beklemen gerekiyor," dedi gülerek.

"Belki, ama biz alışılmışın dışındayız." Eğildi ve onu öptü; ayak parmaklarını kıvrıran tatlı bir öpücük.

Arkalarından gelen misafirleri gülüp alkışlayarak bu sıra dışı olayın tadını çıkardılar.

Ben geri çekildi ve alnını onunkine yasladı. "Çok güzel görünüyorsun Clarabelle. Yaşayan en şanslı adam benim."

Kalbi bu adama duyduğu sevgiyle kabarıyordu. Ben'e karşı hisleri her geçen gün daha da güçleniyordu. "Ben de seni seviyorum ve eğer sen en şanslı adamsan, ben de en şanslı kadınıam."

Nikâh memuru boğazını temizledi ve Ben'le birlikte dikkatlerini ona çevirdiler, gülümsemesi hoşgörölüydü. "Siz ikiniz evlenmeye hazır mısınız?"

Birbirlerine dönüp baktılar ve aynı anda "Hazırdan da öte" dediler.

Ben'in kardeşi Reed hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Onu ve Lauren'ı [AİLESİNİ BULMAK](#)'ta öğrenin.

Bu arada Alliez Security ile ilgileniyorsanız? [KEEPING ASTRID](#) ile başlayın.

Diğer hayranlarımla bağlantı kurmak ve kitaplarım hakkında sohbet etmek ister misiniz? Gelin ve okuyucu grubum [Nicole Ninjas](#)'a katılın!

Bültenime KATILIN ve indirimlerden, ücretsiz kitaplardan, yarışmalardan ve yeni çıkan kitaplardan herkesten önce haberdar olun! [BURAYA](#) tıklayın

Yeni çıkan kitaplardan ve satışlardan haberdar olmak için beni Bookbub'da takip edin. [Beni takip edin](#)

Ayrıca NICOLE Flockton TARAFINDAN

Bir Hafta Sonu Serisi

[Perth'te Bir Hafta Sonu](#)

Güç Güvenliği

[Kalbini Güvence](#)

[Altına Kaderini](#)

[Güvence Altına Altına](#)

[Almak Almak Ailesini](#)

[Güvence Almak](#)

Alliez Güvenlik - Echo Ekibi

[Lilith'i Tutmak](#)

Marie'yi Tutmak

(TBA)

Alliez Security

[Keeping Astrid](#)

[Keeping Keeping](#)

[Eveline Teresa](#)

[Keeping Cassandra](#)

Bloom Kız Kardeşler Serisi

Dik Başlı Kovboy (Eylül 2025)

Milyarderler

[Victor Avcı](#)

[Savaşçı](#)

[Koruyucu](#)

[Hatırlatıcı](#)

[Yalnız](#)

[Münzevi](#)

Seal Team Tango

[ImogeneKurtarıyor](#)

["Kurtarıyor](#)

[Angela'yı](#)

[Kurtarıyor Penniyi](#)

[MadelineKurtarmak 'i](#)
[Rebecca'yı Jennifer'ı](#)
[Kurtarmak Kurtarmak](#)
[Mutlu Bir SEAL Noel'i](#)

İstasyon 7: Ekip 5

[Tory için barınak](#)
[barınak barınak Calla](#)
[için için Holly için](#)
[barınak Dahlia Rose](#)
[için barınak](#)
[Poppy için Barınak](#)

Koruyucu

Mühürler [Lily'yi](#)

[Koruyor yı i "i](#)
[Maria'Koruyor](#)
[Koruyor](#)
[Erin'Suzieyi](#)
[Koruyor](#)
[BrielleKoruyor](#)
[Antoniakorumak](#)
[korumak 'yı Faith'i i](#)
[Amberley'korumak](#)

Özel Kuvvetler Alfa Dünyası Operasyonu

[Samantha'yı](#)
[Kurtarmak Jess'i](#)
[Korumak](#)

Tarpley Gönüllü İtfaiye Departmanı Serisi

[Nadia için mücadele](#)
[Cerise için barınak](#)

Bunya Junction'aTaşradaki

[Doktor Taşrada](#) **Hoş Geldiniz**

[Ev Taşraya Kaçış Taşradaki](#)

[Yeniden Buluşma](#)

[Taşradaki Tehlike \(Nisan 2024\)](#)

Maskesiz Aşıklar Serisi

[Maskeli 'yi Balo](#)

[PhoebeBaştan Dawn'ı](#)

[Kurtarmak Çıkarmak](#)

[Aşıklar Maskesiz Kutulu Set](#)

Sweet Ridge'den Prentice Kardeşler

[Teksaslı Sıcak Bir Teksas](#)

[Yazıiçin](#)

[Mutlu Teksaslı Bir Noel](#)

Tatlı Teksas Sırları

[Tatlı Teksas Ateşi](#)

İnsanın En İyi Arkadaşı

[Kör Randevu](#)

[Bahsi Komşu](#)

[Şövalye](#)

[Çöpçatanın Eşi](#)

Seçkinler

[Kazanmak](#)

[Savaşıyor İçin İçin](#)

[Savaşıyor Aşk İçin](#)

[SavaşıyorHayal](#)

[Kurmak](#)

[Kefaret için Mücadele](#)

Emerald Springs Legacy Serisi

[Daniel's Decision Emerald](#)

[Springs Legacy Koleksiyonu](#)

Romanlar

[Bay Doğru İçin Kaydırın](#)

[Bay Doğru İçin Yanlış](#)

[Zaman Çekimleriyle](#)

[Mücadele Edin](#)

[Karmakarışık Sarmaşıklar](#)

[Hayalet Sakız Vadisi'nde Noel Aşk](#)

[Tanrısı Tarafından Tuzağa Düşürüldü](#)

Yazar Hakkında

Ödüllü ve USA Today Bestselling yazarı Nicole Flockton, her seferinde bir öpücükle sizi baştan çıkaran ve ısıldayan seksi çağdaş romanlar yazıyor. Nicole, karakterleri alıp gerçek aşklarını bulmak için savaştıkları benzersiz durumlar yaratmaktan daha iyi bir şey sevmiyor.

Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda kendi kahramanı olan harika destekleyici kocasının yanı sıra iki muhteşem çocuğu ve çeşitli kürk bebekleriyle ilgileniyor. Kindle'ı elinden hiç düşmüyor. Taç takan sertifikalı bir çikolatkolik, Sindirella aşığı, büyük bir BTS hayranı, spor aşığı ve parıltı meraklısıdır.

Nicole'ü www.nicoleflockton.com adresindeki web sitesinden ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

